

Σαρκός δ' αδιανάθημα, φίλον τέλος ἀνδρά-
σιν ἀλλοίς,

Ἀ μία τῶν Μνήμης ἥ ἦυσε θυγατῆρων.
31 * ἔπιπτον ὡς ἔτελευτα ὁ Ζήνων, καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ
παμμίετρῳ τοῦτον τὸν τρόπον

Ἐν Κιτιᾷ Ζήνωνας θανάτι λόγος, ὡς ὑπὸ
γῆρας
Πολλὰ καμῶν ἢ λύθη, οἱ δὲ, μένων ἀσι-
τος.

Οἱ δ', ὅτι προσκούψας ποτ' ἔφη, χερὶ γαῖαν
ἀλλοίς,

Ἐρχομαι αὐτόματος δὴ τίκαλεῖς με ἥ μορῆς
ἐννοί γὰρ καὶ τοῦτον τὸν τρόπον τελευτῆσαι φα-
σὶν αὐτὸν. καὶ περὶ μὲν τῆς τελευτῆς ταῦτα.
Φησὶ δὲ Δημήτριος ὁ Μάγνης ἐν τοῖς ἑμωνύμοις,
τὸν πατέρα αὐτοῦ Μνασίαν πολλὰκις, ἄτε ἑμο-
πειρον, ἀθῆναξε παραγίνεσθαι, καὶ πολλὰ τῶν
Σωκρατικῶν βιβλίων ἀποφέρειν ἐπι παιδί, ὅτι
32 τῷ Ζήνωνι * ὄθεν καὶ ἐν τῇ πατρίδι συγκεκροτῆ-
σθαι. καὶ οὕτως ἐλθόντα εἰς ἀθῆνας, Κράτητος
παραβελῶν. 30 δοκεῖ δὲ (Φησὶ) καὶ τὸ τέλος
αὐτοῦ ἐρίσθαι τῶν πλανημένων περὶ τὰς ἀποφα-

Corporis at iucunda voluptas finis ut est.
Susperat indoctis blanda thalia viris.

* Diximus et nos quemadmodum Zeno ἐ 11
vita discesserit, atque in pammetro sic de
eo scripsimus,

Cittensem variè extitum Zenonam lo-
quuntur,
Hi confessum annis, hi periisse sa-
sse.

At alii dixisse ferunt lapsa malè la-
sum,

Mors ecce ultrò assum, quid me ita
quasò vocas?

Nam nonnulli ita quoque mortuum asse-
runt. atque de ejus morte hæc dicta sint.
Refert Demetrius Magnèsius in æquino-
ctis, Mnaseum, hujus patrem sæpe, ut-
pote mercatorem, Athenas adventantem
complures Socraticos libros Zenoni ad-
huc puero advexit. * Jamque in patria 12
ob philosophiæ cognitionem celebratum
fuisse, ideoque Athenas profectum,
Crateti congressum esse. Videtur autem,
inquit, et ipse finem definivisse
eorum qui circa negotiationes erravissent.

86 Ἦ ὅσα? Perfectæ. Ita omnes. malè si quis ex-
pendere velit. Longe commodiore sensu legitur, ἦτοι,
ἡμῶν. Una Musarum, Thalia, Cyrenæis, &
maximè Epicuræis, laudando commendavit carnis vo-
luptates. Idem.

87 Τὸν Κιτιᾷ Ζήνωνα. Legit, τὸν Κιτιᾷ. II. Cas.
88 Ἀπόθ. Omnes editiones fecit errore, ἰσοθα,
correctè secundâ, contra Homeri auctoritatem, qui
syllabam λῶ hujus verbi, sequente quidem vocali corripi-
tis, sequente autem consonâ, producit. Loca enim ubi
corrupte legitur sequente consonâ, corrupta sunt om-
nia. Poetarum principia quadam loca, ab imperi-
o grammatico depravata sic restitimus, ut videant
antiquitatis studiosi viti, salubre fuisse antiquissimi
philosophi monitum, antiqua Homeri exemplaria
comparanda esse, quod jam cæ ætate multa à sciolis
corrupta deprehenderetur. Primagitur syllaba verbi
ἀποθῆ longa est. Recte enim Homerus Iliad. u. v. 1.
ἀποθῆ δ' ἀπόθ, καὶ δὲ θεὸς ἐπὶ ῥῆος ἱκανοίται. Sed malè
eadem syllaba corripitur Iliad. φ. v. 114. ὅς φῆτο
τοῦ δ' ἀπόθ ἴσοθ γοῖνακα, καὶ φίλος ἦτορ. quem ver-
sum ita cecinerat olim Poëta: ὅς φῆτο, τοῦ δ' ἀύ
λόθ τα γοῖνακα, καὶ φίλος ἦτορ. Sic restituendus idem
versus, aut parum mutatus, septem aliis locis. Eo-
dem hoc Iliad. libro v. 425. Odys. δ. 703. ε. 406.
e. 211. γ. 68. ψ. 205. u. 344. At Odys. κ. v. 147.
scribendum: ἀποθ δ' ἀποθῆος τῆς γοῖνακα, Vocis

ἀποθῆ quoque prima semper longa. nam pro λῶτος
Iliad. u. v. 655. scribo ῥῆος. Kai καὶ ἀπόθῆος ῥῆος
ἐπιρροή γίνεται. ἐπιρροή ῥῆος bene dicitur, non autem
ἀποθῆ. Sic Odys. i. v. 421. Εἰ τοῦ ἰταίσις ἀναότου
ῥῆος, ἢ ῥῆος ἀναότου. Hesiodi in Theogo.
versus ita scribendus: Ὀδοῖ τις ἢ ἴσθας χαλπεῖς
ῥῆος, οὐδὲ τιλατόθ. At Theogonius v. 180. ἀφῆτος
χαλπεῖς, Κόρη, ῥῆος τῆσις. Ejsdem v. 236. ita
scribendus, Ἀποθῆ δ' ὅς πόλιος τήχη ἀποθῆσις.
male ibi scribitur, ἀποθῆ. Porro Iliad. δ. v. 103. pro
ἀποθῆος scribo ῥῆος. Σὺ δὲ θὸν ῥῆος, χαλπεῖς ἢ εἰ
ῥῆος ἰσοθῆ. Ejsdem poëtæ duo loca, ubi ἀποθῆος
scripsimus est, corrupte leguntur. Marc. Meibom.

89 Μοσι] Restitui hanc vocem, quæ manifestè deest
in omnibus editionibus. Basileensis, & utraq; Ste-
phanii, δὲ τί με, τί με καλόθ.

90 Vadebat autem, inquit. enuntiationum quoque
erroribus ipse finem deservivisse. An quia primus Zeno
manifeste sententiam illam in philosophiam intulit,
quæ nihil percipi posse contendebat, nisi quod ita
verum esset, ut dissimilibus notis à falso distingue-
retur; quod cum nullum reperiri posse videretur,
& opinionationem turpem esse sapienter putaret, fiebat
ut nihil temere enuntandum esse existimaret, sic
que enuntiationibus finem imponeret. quod idem ter-
riatur D. Augustinus in II. libro contra Academicos.
Alèb.

Sed

Sed et per capparim, ut fertur, jurabat,
ficut Socrates per canem. Quidam tamen;
ex quibus est Cassius Scepheus, in pluri-
mis Zenonem acculant. Primò quidem in
eo, quòd disciplina liberales intiles sta-
tuat, in principio suæ republicæ. Secun-
dò, quòd inimicos, et hostes, et servos,
et alienos sibi invicem dicat omnes qui
probitati non studeant; et parentes filio-
rum, et fratres fratrum, et propinquos
33 propinquorum inimicos. * Rursus quòd in
republica adducat, cives, et amicos,
et propinquos, ac liberos solos esse, qui
fuit studiosi. Stoicis itaque parentes ac
liberi inimici sunt; non enim sunt sapien-
tes. Uxoresque communes itidem in repu-
blica sicut Plato statuat, ac secundum du-
centos, neque sacra, neque judicia, ne-
que gymnasia in urbibus edificari permit-
tat: atque ita de moneta scribat: Num-

σεις. 31 ὄμνην δὲ (Φασὶ) καὶ κάππαριν, καθά-
περ Σωκράτης τὸν κύνα. ἐννοί μέντοι (ἐξ ὧν εἰσιν
οἱ περὶ Κέσσιον τὸν Σκαπτικῶν) ἐν πολλοῖς κατη-
γοροῦντες τοῦ Ζήνωνος, πρῶτον μὲν 32 τὴν ἐγκύ-
κλιον παιδείαν ἀχρηστον ἀποφαινεῖν, 33 λέγοντα
ἐν ἀρχῇ τῆς πολιτείας· δεύτερον, 34 ἐχθροῦς, καὶ
πολεμίου, καὶ δούλου, καὶ ἀλλοτριῶς, λέγειν
αὐτὸν ἀλλήλων εἶναι πάντας τοὺς μὴ σπουδαίους,
καὶ γονεῖς τέκνων, καὶ ἀδελφούς ἀδελφῶν, οἰ-
κείους οἰκείων. 35 πάλιν ἐν τῇ πολιτείᾳ, παριστάν-
τα πολιτας, καὶ φίλους, καὶ οἰκείους, καὶ ἑλευ-
θέρους τοὺς σπουδαίους μόνον. ὥστε τοῖς Στωί-
κοῖς οἱ γονεῖς καὶ τὰ τέκνα ἐχθροί 36 οἱ γὰρ εἰσὶν
σοφοί. κοινὰς τε τὰς γυναίκας δογματίζειν ὁ-
μοίως Πλάτωνι ἐν τῇ πολιτείᾳ. 37 καὶ κατὰ τοὺς
δικασίους, μήτε ἱερά, μήτε δικαστήρια, μήτε
γυμνάσια ἐπι ταῖς πόλεσις εἰκοδομῆσθαι. 38 πε-
ρὶ τε νομισματος οὕτως γράφειν, Νομισματος δ'

91 ὄμνην δὲ, Φασὶ, καὶ κάππαριν, καθάπερ Σω-
κράτης τὸν κύνα] Athenæus lib. ix. καὶ ἐπι παραπέσει,
ὡ κατὰ τῆς κρημῆος τῆς ὄμνην, ὅπῃ καὶ Ζήνων ὁ
Κιτιῶν, ὁ τῆς Στωικῆς κτίστῳ, μιμούμενος τὸν κατὰ
τῆς κοῦνῆς ἕρως Σωκράτους, καὶ αὐτὸς ὄμνην τὸν
κύναρον, ὡς Ἐπικουρὸς φησὶ ἐν ἀπομνημονεύματι.
II. Casaub.

Ferunt enim per Capparim jurasse, quemadmo-
dum per canem Socrates. In quorum numero est A-
thenæus, qui hoc idem scribit his verbis: καὶ οὗ πα-
ράδοτον ἢ κατὰ τῆς κρημῆος τῆς ὄμνην, ὅπῃ καὶ
Ζήνων ὁ Κιτιῶν, ὁ τῆς Στωικῆς κτίστῳ, μιμούμενος
τὸν κατὰ τῆς κοῦνῆς ἕρως Σωκράτους, καὶ αὐτὸς ὄμνην
τὸν κύναρον, ὡς Ἐπικουρὸς φησὶ ἐν ἀπομνημονεύματι.
Aldo.

92 Quod ingenium artes intuitus esse afferentur.]
Idem inquit videtur Cicero lib. iv. de Fin. Totum
genus hoc ἐ Ζeno. Ἐ ἂν εἶ τις qui sunt, aut non po-
tuerunt, aut potuerunt, certe reliquerunt. Idem.
93 Idem in principio republicæ dixerit.] Quam A-
thenæus citat c. 278. 23. his verbis de Zenone lo-
quens. Διὶ καὶ ἐν τῇ πολιτείᾳ ἐφε τὸν ἴσθας ἕνθ ἐκ-
καὶ σουργῶν ὑπάρχοντα πρὸς τὸν τῆς πόλεως σωτήριον.
Idem.

94 Quod omnes improbos, & inimicos inter se, &
hostes, & servos, & alienos esse affirmaverit usque
ad illa verba quodammodo similes.] Quam quidem sen-
tentiam Stoicorum esse declarat etiam Cicero extre-
mo lib. iv. de Fin. καὶ οὐ εἰσὶν, inquit, νεκροῦ
πρῆξις ἐπερὸ καὶ νόθος ἴσος, Ἐ ἰμπερία, Ἐ ἀ-
ντιπῆ, Ἐ ἄντις γαίλας, καὶ ἄντις γαίλας, καὶ ἄντις ἴσος,
λαγονίας ἐστὶ δικάσις ἰσών ῥατρεῶς ἰσών ἰσών ἰσών
liberam. ἰσών εἰσών, Ἐ. Idem etiam in Lucullo,
DIOGENIS LAERTII,

III. inquam dicerent sapientes solos regere, solos dicitur,
solos fortissimè & paulo post. Postremo solum liberum
solum civem? inofficentem omnes persequitur, exiles
servos, servicos? Plurarchus in libro de communibus
notionibus ad Stoicos idem confirmat ita scribens.
ἐπὶ δὲ μάλλον ἐν τοῖς νόμοις, ἵνα πάσης ἐπίσης
κακοῖς, καὶ αἰσῶν, καὶ ἀπίστῳ, καὶ ἀφύσιστος
μὲ σοφῶν ἀποφαινοῖς, &c. Idem.

95 Quod similiter in republica mulieres communes
esse decreverit.] Quam quidem Stoicorum opinionem
apud Romanos Stoicus Cato vel factò comprobavit,
concessa Hortensio uxore sua. Idem.

96 Ac seculum dacentes neque templa, neque ju-
dicia, neque gymnasia in civitatibus edificari esse
conferunt.] Quod ad templa pertinet, idem Plurarchus
allexit in libro περὶ Στωικῶν ἰνστιτούμενων his verbis.
ἐπὶ νόμοις Ζηνόνος ἴσος, ἰσὸν ἕνθ μὴ εἰκοδομῆθαι, ἵνα
ἕνθ μὴ πολλοὺ ἀφῆς, καὶ ἄλλοι οὐκ ἴσος. εἰσοδομῶν
δὲ ἴσος καὶ ἀφῆσις, αὐτοῖς ἴσος παλαιοῖς ἕνθ, quod
idem ad gymnasia referri potest, quæ et ipsa fabri-
corum opera sunt. Quos autem dacentes dicit, equi-
dem hæud memini me legisse. doctiores ergo id inda-
gabunt. Idem.

97 Atque etiam de nummo ita scripsit: num-
mum neque permutationi, neque persequationi cau-
sa necessarium esse existimare.] Itaque in sua republica
argentum, & aurum, & reliqua metalla, quæ natu-
ralia sunt, ex earum numero rerum esse statuit,
quas ille indifferentes appellabat. Quorum quidem
uliam, tanquam sivevacacuram rerum, ita colu-
bitur, ut ab his homines non metu aliquo, sed ratio-
ne abstinerent. Athenæus lib. 6. c. 117. Idem.

Ccc

αὐτ' ἀλλαγῆς ἔνεκεν οἰεσθαι δεῖν κατασκευάζειν, αὐτε ἀποδομίας ἔνεκεν. καὶ ἐσθῆτι δὲ τῆ αὐτῆ κελυφῆ χρῆσθαι ἀνδρας καὶ γυναῖκας, καὶ μηδὲν μῶρον ἀποκεκρῦφθαι. * 98 ὅτι δ' αὐτοῦ ἐστὶν ἡ Πολιτεία, καὶ Χρυσίππος ἐν τῷ Περὶ πολιτείας Φυσί. 99 περὶ τε ἐρωτικῶν διηλεγκται, κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐπιγραφομένης ἐρωτικῆς τέχνης. ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς διατριβαῖς τὰ παραπλήσια γράφει. τοιαυτῶρα τινὰ ἐστὶ παρὰ τῷ Καστίῳ, ἀλλὰ καὶ Ἰσιδώρῳ τῷ Περγαμηνῷ ῥήτορι ὅς καὶ ἐκμηθῆναι Φησὶν ἐκ τῶν βιβλίων τὰ κακῶς λεγόμενα παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς 100 ὑπ' Ἀθηναῶν τοῦ Στωϊκοῦ, πιστευθέντες τὴν 101 ἐν Περγαμῶν βιβλιοθήκῃν εἶτα ἀντιτεθῆναι αὐτὰ. Φωραβίντος τοῦ Ἀθηναῶν, καὶ κινδυνεύσαντος. καὶ τοιαυτὰ μὲν περὶ τῶν ἀβιτουμένων αὐτοῦ. * γεγένησσι δὲ Ζήνωνες ὁκτώ· πρῶτος, ὁ Ἐλεάτης, περὶ οὗ λέξομεν· δεύτερος, αὐτὸς αὐτός· τρίτος, Ῥόδιος, τὴν ἐντόπιον γεγραφῶς 102 ἱστορίαν ἰνιαίαν τέταρτος, ἱστορικός, 103 τὴν Πύρρου 104 γεγραφῶς ἱστορίαν εἰς Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν, ἀλλὰ καὶ ἐπιτομὴν τῶν πεπραγμένων Ῥωμαίων τε καὶ Καρχηδονίων· πέμπτος, Χρυσίππου μαθητῆς, βιβλία μὲν ὀλίγα γεγραφῶς, μαθητᾶς δὲ πλείστοις καταλελειπῶς· ἕκτος, ἰατρός Ἡροφίλιος, νοῦσαι μὲν ἱκανῶς, γράψαι δὲ ἄτονος· 105 ἕβδομος, γραμματικῶς, οὐ πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἐπιγράμματα Φέρεται. 106 ὄγδοος, Σιδώνιος τὸ

98 ὅτι δ' αὐτοῦ ἐστὶν ἡ Πολιτεία, καὶ Χρυσίππος Φυσί. Accedit gravis autor Plutarchus: ὅς γέγραφε, αὐτὸς τὸν τίτλον, καὶ τοὺς Ζήνωνες ἀπ' Ἰβουλόων διαμαρτυροῦν ἐν συνηθείᾳ τοῦ καὶ παιδῶν μύλλον, ὃ σπανίως τοιαύτη ἐξοχία συγγράμματι, τῆ Πολιτείας καταλελειπῶν. H. Casaub.
99 In principio aetate, qui amatoria inscribitur, de rebus differet amatorum. Certe in libris de republica amorem deum esse ait, civilis publicaeque salutis adjutorem. Ex quo videtur sensisse, eum libertatis, & amicitiae, & concordiae conciliatorem esse. Athenaeus lib. XIII. Aldob.
100 Ab Athenodoro Stoico.] Eo, ut opinor, qui Augusti temporibus fuit, de quo est apud Suidam. Idem.
101 Bibliotheca apud Pergamum.] Athenaeus in principio primi libri bibliothecas maxime illustres commemorans, inter ceteros, qui librorum copia

abundant, Pergami reges nominat. Idem.
102 ἱστορίαν ἰνιαίαν] An ἰνιαία, id est, μοναχική, seu singulari, hoc est, singulari volumine contentam? Suidas, ἰνιαία, ἢ μοναχική. H. Casaub.
103 Τὸν Πύρρου γεγραφῶς ἱστορίαν εἰς Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν] Dicitur dictum pro, τῶν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Σικελίᾳ. sed puto aliter scripsisse. Idem.
104 Πύρρ.] Post γεγραφῶς reponendum censo στρατηγία, ut in quibusdam cod. legitur. Sulpiciorum autem ex precedenti accusativo, qui est ἴδιος ἱστορίας, mutationem hanc congnisse. H. Steph.
105 Ἐβδομος, γραμματικῶς] Hic est Zeno Myndius, grammaticus: cujus meminerit Clemens, Arnobius, & Stephanus Ménéges. H. Casaub.
106 ὄγδοος, Σιδώνιος τὸ γένος, φιλόσοφος Ἐπικούρειος.] Contra quem scripserat Posidonius. Proclus III. in Euclidis I. τούτων γὰρ τῶν πρώτων τῆς ἀσχυρίας μετέστη Ζήνων ὁ Σιδώνιος μὲν, τῆς δ' Ἐπικούρειος γένος.

φιλόσοφος Epicurus, sensu et elocutione clarus atque apertus. * Zenonis verò discipuli fuere complures, hi tamen nobiliores: Perseus, Demetrii filius, Ciceronem. Hunc alii quidem necessarium, alii verò famulum illum tradunt, unumque ex his qui ad scribendos libros milii sibi ab Antigono fuerant, cujus et filii Alcyonei nutritor fuerit. Ejus igitur experimentum cum aliquando capere Antigonus vellet, falsò ipsi munitari fecit, praedia sua ab hostibus fuisse direpta: et cum tritior effectus esset, Fides, inquit, divitiis non esse indifferens. Feruntur ejus ista volumina: De regno. Laconica Respublica. De nuptiis. De impietate. Theyses. De amoribus. Exhortatorii. Disquisitionum, Chiriarum, quatuor. Commentaria. Ad Platonis leges, septem. Discipuli quoque ejus 37 fuere, * Aristo, Miltiades filius, Chius, qui indifferentiam invenit. Herillus, Carthaginensis, qui finem dixit esse scientiam. Dionysius, qui ad Voluptatem se transfudit. Nam ob vehementem lippitudinem gravatibatur jam dolorem dicere indifferentem. Fuit autem Heraclotus. Sphaerus Bospho-

98 ὅτι δ' αὐτοῦ ἐστὶν ἡ Πολιτεία, καὶ Χρυσίππος Φυσί βιβλίοι, δίκην καθὼς αὐτοῦ πᾶσαι τῆς ἐπιστολῆς Cicero de hoc Zenone, 1 de Finibus. Hic (sibi mihi I hadem mentium, aut Zenonem, putat, quoniam utriusque auctori, quum mihi nihil sane prater sedulitatem probaverit) omnes mihi Epicuri sententiae factae nota sunt. Idem.
107 Perseus Demetrii filius.] Qui et ipse Cicerius fuit, & Dorotheus cognominatus est. Suidas. Aldob.
108 Ἀρίστων, Μιλτιάδης υἱός, ὁ τῶν ἀδιαφορίας νουνομήτορος.] Omnino aut induci vox Μιλτιάδης, aut mutari in Μιλτιάδους debet. Primum, non fuit is vir Aristo Chius, quem sit verisimile a Diogene ita in transitu esse nominatum, ut ne patriam quidem ascriberet. Deinde, non Miltiades, sed Aristo Chius fuit, qui τῶν ἀδιαφορίας νουνομήτορας. Cicero Lucullo, Hic (Aristo) summum bonum est in his rebus, neutram in partem moveri: qua ἀδιαφορία ab ipso dicitur. Laertius infra, Ἀρίστων ὁ Χίος τῶν ἐφεσῶν εἰς τὸ ἀδιαφορῆσαι ἐχούσα ἔστι. At Miltiades Aristonem sectator fuit, & ut ait Laertius, ἀσχετόνους προσεχούσας. Legendum igitur potius Μιλτιάδους, ut sit nomen patris Aristonis Chii. H. Casaub.
Aristo Miltiades filius, Chius, qui indifferens invenit.] Quem Athenaeus lib. vi. Zenonis sodalem, Petset assentatorum appellat, eo quod is apud Antigono gratiosus maxime esset. Τιμος ὁ Φλιθίσιος, ἰα-

γένος, φιλόσοφος Ἐπικούρειος, καὶ νοῦσαι καὶ ἐρικνηύσαι σαφῆς. * μαθητῆς δὲ Ζήνωνος πολλοὶ μὲν, ἔνδοξοι δὲ, 107 Περσαῖος Δημητρίου Κιτιεῖος, ὃν οἱ μὲν, γνώριμον αὐτοῦ· οἱ δὲ, οὐκ ἐστὶν ἓνα τῶν εἰς βιβλιογραφίαν πεμπομένων αὐτῷ παρὰ Αντιγόνου, οὐ καὶ τροφῆς ἢ τοῦ παιδὸς Ἀλκυονίδος. διάτριψαν δὲ ποτε βουληθείς λαβεῖν αὐτοῦ ὁ Αντίγονος, ἐποίησεν αὐτῷ πλαστῶς ἀγγελλῆναι, ὅς εἴη τὰ χωρία αὐτοῦ πρὸς τὸν πελεμῶνα ἀφηρημένα· καὶ σκυθρωπώσαντος, ὁρᾶς, ἐφη, ὅτι οὐκ ἐστὶν ἡ πλοῦτος ἀδιαφορία· βιβλία δὲ αὐτοῦ Φέρεται ταδε· Περὶ βασιλείας. Πολιτεία Λακωνική. Περὶ γάμου. Περὶ ἀρεθείας. Ουίεσθς. Περὶ ἐρώτων. Προτρεπτικοί. Διατριβῶν, Χρειῶν, τέσσαρα. Ἀπομνημονεύματα. Πρὸς τοὺς Πλάτωνα νόμους, ἑπτὰ. * 108 Ἀρίστων 109 Μιλτιάδους, Χίος, ὁ τὴν ἀδιαφορίαν ἐισηγήσαμένος. 110 Ἡρακλῶτος Καρχηδόνιος, ὁ τὴν ἐπιστήμην τέλος εἰπάων. 111 Διονύσιος, ὁ μεταθεμένος εἰς τὴν ἰδίαν. διὰ γὰρ σφοδρῶν ὀφθαλμῶν ὠκνησεν εἰς λέγειν τὸν πόνον ἀδιαφορῶν οὗτος ἦν Ἡρακλεῶτης. 112 Σφαῖρος

quit, is τῆ τῆς τῶν Σίλλων, Ἀρίστωνος φησὶ τὸ Χίος, Ζήνωνος δὲ τῶν Κιτιῶν γνώριμον, κἀκαὶ γινώσκου Περσαῖος τῶν Φιλισίων, ἢ τῶν ἐπὶ τῆς Ἀντιγόνου τοῦ βασιλέως. Quod autem Aristo indifferens invenit, declarat Cicero lib. III. de Fin. his verbis. Deinceps, inquit, explicator differentiarum, quomodo si non illam esse dicemus, confundetur omnia verba, ut ab Aristotele. Clarius adhuc in Lucullo. Hic inquit, si convenimus, etiam ab hisce rebusque illis, certe minus despicere debemus Aristonem, qui cum Zenonis fuisse auctor. & paulo post. Hic summum bonum in his rebus neutram in partem moveri, qua ἀδιαφορία ab ipso dicitur. Aldob.
109 Μιλτ.] Τῆ Μιλτιάδου. H. Steph.
110 Herillus Carthaginensis, qui scientiam finem bonorum esse dixit.] Quod etiam confirmat Cicero in Lucullo his verbis. Eo omisso ille, qua relictam videtur. Et Herillom, qui in cognitione, & scientia summum bonum ponit: qui cum Zenonis auctor esset, vides quantum ab eo differat. Et in 2. de Fin. Herillus autem ad scientiam omnia revocans, unus quoddam bonum vidit, sed nec optimum. Aldob.
111 Dionysius, qui se ad voluptatem transfudit.] De quo diximus supra. Idem.
112 Sphaerus Bosphoritanus.] Hunc Athenaeus lib. vii. Chryppii condiscipulum, Cleanthe magistro, vocatumque Alexandriam a Ptolemaeo rege, scribit.

ρος Βοσποριανός. ¹¹³ Κλεάνθης Φανίου Λαίος, ὁ διαδεξάμενος τὴν σχολήν. ¹¹⁴ ὃν καὶ αὐτομασίον τὰς σπληνικαίρας δέλτους, αἱ μάλιστα μὲν γράφονται, διατηροῦσι δὲ τὰ γράφοντα. διήκουσα δ' ὁ Σφαῖρος καὶ Κλεάνθους μετὰ τὴν Ζήνωνος τελευτήν. καὶ λέγομεν περὶ αὐτοῦ ἐν τῷ περὶ Κλεάνθους. * ἴσαν δὲ Ζήνωνος μαθηταὶ καὶ οἶδε, (καθά Φησὶν Ἰππίβοτος) ¹¹⁵ Ἀθηνόδοτος Σολεῖος. ¹¹⁶ Φιλανίδης Θηβαῖος. ¹¹⁷ Κάλλιππος Κορίνθιος. ¹¹⁸ Ποσειδώνιος Ἀλεξάνδρεος. ¹¹⁹ Ζήνων Σιδώνιος. καὶ ἡ δὲ περὶ πάντων τῶν Στωϊκῶν δόγματων ἐδοξε μοι ἐν τῷ Ζήνωνος εἰπεῖν βίβω, διὰ τὸ τοῦτον κτιστὴν γενέσθαι τῆς αἰρέσεως. ἔστι μὲν οὖν αὐτοῦ καὶ τὰ ¹²⁰ προεγεγραμμένα βιβλία πολλά, ἐν οἷς ἐλάλησεν ὡς οὐδεὶς τῶν Στωϊκῶν. τὰ δὲ δόγματα κοινῶς ἔστι τάδε. λέλεχθαι δ' ἐπὶ κειφαλαίων, ὡς περὶ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ποιεῖν εἰώθαμεν.

³⁹ * ¹²¹ Τριμερῆ Φασὶν εἶναι τὸν κατὰ φιλοσοφίαν λόγον. εἶναι γὰρ αὐτοῦ τὸ μὲν τι, φυσικὸν τὸ δὲ, ἠθικὸν τὸ δὲ, λογικόν. οὗτω δὲ πρῶτος

Cicero lib. iv. quaest. Tusc. ipsam philosophiam Stoicam agnoscit ita scribens. nam superiores definitiones erant sphaeræ, hominis in primis bene desinentis. ut prius Stoici. Idem. ¹¹³ Κλεάνθης Φανίου, Λαίος] Emendat Ἄστιος. Distinguit longe Λαίος, & Ἄστιος, ut sciant rerum geographicarum periti. H. Calaub. *Cleanthes Phanae filius Astii.*] Cuius Athenensis erat τὸ μνησθῆναι, & librum περὶ ἀναστάσεως, & quem Cicero ubique Zenonis discipulum agnoscit. Aldob. *Quam tabulis his similes esse videtur, in quibus est eorum dispositio quæ scribitur post. [scripsit] tamem diversissime scripturâ.*] Plutarchus in libro, περὶ τῶν ἀσπίων, non Zenonem ipsam hoc de Cleanthe usurpasse, sed ipsammet Cleanthem de seipso dicere solitum, narrat his verbis. ὁμοίως ὁ Κλεάνθης καὶ ὁ Ζηνοῦς ἄριστοι βραδύτεροι θεωροῦνται εἶναι τῶν στωϊκῶν, οὗ ἀπὸ ἀνδραγαθίας ἐστὶ τὰ μνησθῆναι, ἀπὸ ἀπαικείας, ἀλλὰ φέρονται ἐπὶ ταυτοῦ τελευτῆς, ἀγγίχουσι τε βροχυντέριαι, καὶ ποικίλαι γράφαί, ἀπαικείαι, ἃς μάλιστα πικρὰ βλάπτουσι τοὺς λόγους, ἀσφαλοῦς δὲ καὶ βίβλιας τερμῶντις. Vide in Xenocrate. Item. ¹¹⁵ Ἀθηνόδοτος.] Ita Basil. & Stephani editiones. Romana editio alio ordine hos enumerat. Φιλανίδης Θηβαῖος. Κάλλιππος Κορίνθιος. Ποσειδώνιος Ἀλεξάνδρεος. Ἀθηνόδοτος Σολεῖος. Ζήνων Σιδώνιος. ¹¹⁶ Φιλωνίδης Θεβαῖος.] Alter ab eo, quem citat Athenæus, & de quo est apud Suidam. Is enim non Thebanus, sed Atheniensis fuit, & poeta comicus.

rianus. Cleanthes, Phanii filius, Astius, qui illi in schola successit. Hunc ille cereis durioribus tabulis comparare solebat, quæ vitæ quidem et cum difficultate scripturam admittunt; sed quæ inscripta fuerint, seruant diutius. Porro Sphaerus, post Zenonis mortem, Cleanthis item auditor fuit; vicemque de illo cum ad Cleanthem venimus. * Erant autem et isti discipuli Zenonis, ut Hippobotus ait: Athenodorus Solensis, Philonides Thebanus, Callippus Corinthius, Posidonius Alexandrinus, Zeno Sidonius. In genere verò de dogmatis Stoicis omnibus in Zenonis vita mihi dicendum putavi, quòd is ejus sectæ auctor fuerit. Sunt quidem ejus supra recensiti libri multi, in quibus ita locutus est ut Stoicorum nemo. Porro dogmata sive decreta communiter sunt ista. Dicemus autem summam, ut in aliis consuevimus facere. * Tripartitam esse dicunt philosophia rationem. Aliam quippe Physicam, Ethicam aliam, tertiam Logicam dici. Sic au-

Aldob. ¹¹⁷ Callippus Corinthius.] De quo nihil legi apud quenquam. Idem. ¹¹⁸ Posidonius Alexandrinus.] Qui post Polybium historiam scripsit libris 111. usque ad bellum Cyrenaicum, & Ptolemaeum. Scripsit etiam Rhetoricæ meditationes. & Argumenta in Demosthenem. Suidas. Idem. ¹¹⁹ Zeno Sidonius.] Musæi filius. Hunc Suidas Didoti, cui cognomen fuit κέρως, discipulum fuisse tradit; Zenonis magistrum. Scripsit apologiam Socratis, & Sidoniaca. Suidas. Idem. ¹²⁰ Πρῶτος.] Γρ. προεγεγραμμένα. H. Steph. ¹²¹ Tripartitam philosophia rationem esse asserunt.] Quam divisionem Stoici, ut multa alia, ab Academicis, Peripateticisque acceperunt: quæ erant multis locis agnoscit Cicero; ut in I. de oratore. Sed, inquit, audierit, quoniam philosophia in tres partes est distincta, in naturam, atque mores. In principio autem I. libri de Fin. hanc ipsam Academicorum, Peripateticorumque divisionem à Zenone retentam esse ait. *Tertiam*, inquit, philosophiam in tres partes dividunt. Quam partitionem à Zenone retentam esse videmus. Quod Plutarchus quoque confirmat in libro de Placitis philosophorum cap. i. in quo de Stoicorum opinione loquens, ἔξ ἑνός, inquit, ἀριστὶ καὶ τριμερῆς ἔστι ἡ φιλοσοφία, ἔξ ἑνὸς μὲν φυσικόν, τὸ δὲ ἠθικόν, τὸ δὲ λογικόν. Aldob.

tem primus divisit Zeno Citteius in libro De oratione, Chrypsippusque in primo De oratione, atque in primo Physicorum. Apollodorus item Ephillus in primo Introductionum ad dogmata, Eudromusque in Morali compendio, Diogenesque Babylonius, et Posidonius. Has verò partes Apollodorus quidem locos vocat: Chrypsippus verò atque Eudromus, species; alii genera. * Enimvero philosophiam animali similem dicunt: ossibus quidem ac nervis Logicam; carnibus autem Ethicam; animæ Physicam conferentes. Sive rursus ovo: esse quippe externa Logicam; quæ post hæc, Ethicam; intima verò, Physicam. Sunt qui agro frugifero comparant. quippe circumjectam sepe esse Logicam; fructum, Ethicam; humum, sive arbores, Physicam. Nonnulli urbi maris optimè septa, ac ratione administrata. Nec ullam partem præferri alicui, sicut quidam eorum ajunt, sed mistas arbitrantur: quare etiam confusè ac permixtè eas tradunt. Alii verò Logicam primam; secundam, Physicam; tertiam, Ethicam statuant. Ex quibus est Zeno in

¹²² Apollodorus Ephillus.] Forte pro Ephilus, sive Ephillus per geminum I. quomodo in impressis codicibus legitur, legendum est Syllus, cujus rei conjecturam facio ex libro I. Ciceronis de natura deorum: ubi de Zenone verba faciens ita scribit. *Zeno quidem non eorum solum, qui non erant, Apollodorum systema exteras species multaverit.* ego enim ita existimo, & eundem esse de quo uterque verba faciat; & litterarum viciniam depravatiori hujus loci, si qua est, causam attribuisse: quod tamen ai ita sit, doctiores judicabunt. Idem. ¹²³ Diogenes Babylonius.] Quem Cicero lib. III. de Officiis, magnam & gravem Stoicam appellat. Is auditor Chrypsippi fuit, ut est apud Ciceronem lib. I. de Divina. Ibrumque unum de Iomnis scriptis, & alterum de Minerva. Hujus quoque citat Athenæus ἴκονος, & περιόχωνος. Idem. ¹²⁴ Et Posidonius.] Alexandrinus de quo supra dixit. Idem. ¹²⁵ Απολ.] Γρ. Απολλόνιος. H. Steph. ¹²⁶ Σπικ.] Γρ. σπικκοντέριος. H. Steph. ¹²⁷ Η ἀγρὸ παμφέρον τὸν μὲν περιβεβλημένον φραγμὸν τὸ λογικόν.] Hinc M. Tullius I. de Legibus, de philosophia loquens, *Atque hæc omnia quasi septimenta ad agrum vallibus differendi ratione.* H. Calaub. ¹²⁸ Quo enim vallibus sit, septimentum esse disse-

δειλε Ζήνων ὁ Κιτιεῖος ἐν τῷ περὶ λόγου, καὶ Χρύσιππος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ λόγου, καὶ ἐν τῇ πρώτῃ τῶν φυσικῶν, καὶ ¹²² Απολλόδορος ὁ Ἐφίλλος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν εἰς τὰ δόγματα εἰσαγωγῶν, καὶ Εὐδρόμος ἐν τῇ ἠθικῇ στοιχίαισι, ¹²³ καὶ Διογένης ὁ Βαβυλωνίος, ¹²⁴ καὶ Ποσειδώνιος. ταῦτα δὲ τὰ μέρη ὁ μὲν ¹²⁵ Απολλόδορος τὸ πρῶτον καλεῖ ὁ δὲ Χρύσιππος καὶ Εὐδρόμος, εἶδη ἄλλα, γένη. * εἰκάζουσι δὲ ζῶα τῆν φιλοσοφίαν, ἑστῶσι μὲν καὶ νεύεις τὸ λογικὸν περιτομωμένους. τοῖς δὲ ¹²⁶ σαρκώδεσι, τὸ ἠθικόν. τῇ δὲ ψυχῇ, τὸ φυσικόν. ἢ πάλιν αἰῶ. τὰ μὲν γὰρ ἔκτος· εἶναι τὸ λογικόν. τὰ δὲ μετὰ ταῦτα, τὸ ἠθικόν. τὰ δ' ἰσωτάτω, τὸ φυσικόν. ¹²⁷ ἢ ἀγρὸ παμφέρον· οὗ τὸν μὲν ¹²⁸ περιβεβλημένον φραγμὸν εἶναι, τὸ λογικόν. τὸν δὲ καρπὸν, τὸ ἠθικόν. τῆν δὲ γῆν, ἢ τὰ δένδρα, τὸ φυσικόν. ἢ πόλιν καλῶς τετελισμένην, καὶ κατὰ λόγον διακουμένην. καὶ οὐδὲν μέρος τοῦ ἑτέρου προικερίσθαι, (καθὰ τινες αὐτῶν φασὶν) ἀλλὰ μίχθῃαι αὐτά. καὶ τὴν παράδοσιν μικτηρῆν εἶποιον. ¹²⁹ ἀλλοὶ δὲ πρῶτον μὲν τὸ λογικόν τάττουσι· δεύτερον δὲ, τὸ φυσικόν. καὶ τρίτον, τὸ ἠθικόν. ¹³⁰ ὡς ἐστὶ Ζή-

rendi rationem.] Quem Laërtius φραγμὸν appellavit, ego septimentum verti, quæ voce usus est Cicero, in fine primi libri de Legibus, cum hac eadem ageret de re, eandemque omnino similitudinem, quæ hic usus est Laërtius, explicaret. Cum cum de duabus philosophiæ partibus loquutus esset, morali scilicet, ac physica, ad extremum ita scribit. *Atque hæc omnia quasi septimento aliquo vallibus, differendi ratione. veri & falsi iudicis. & scientia, quo loco, ut vides, differendi rationem τῶ φραγμὸν similem fecit.* Aldob. ¹²⁹ Priore loco differendi rationem ponunt, secundò physicam, tertio moralem, in quorum numero est Zeno.] Quam opinionem Ammonius quoque Boethius, & Sidonius attribuit: cujus ratio ea solet asserri, quòd à notioribus incipiendum est, & ab his, quibus alius facti magis sumus. Hujusmodi autem res videntur esse naturales. Plutarchus tamen in libro περὶ Στωϊκῶν ἐπιτακτικῶν aliter sensisse Chrypsippum tradit, cumque primo loco differendi rationem, secundò moralem, tertio physicam collocavisset. ejus verba sunt hæc. ὁ Χρύσιππος οἶμαι διὰ τὸ λογικὸν πρῶτον ἀπερίσθαι τοῖς ἰσῆσι, δεύτερον δὲ τὸν ἠθικόν, μετὰ δὲ ταῦτα τὸν φυσικόν. Aldob. ¹³⁰ ὡς ἐστὶ Ζήνων ἐν τῷ περὶ λόγου, καὶ Χρύσιππος] Ait Chrypsippum existimasse, in tradendis dicta-

ων εν τῷ Περὶ λόγου, καὶ Χρύσιππος, καὶ Ἀρ-
 41 χέδημος, καὶ 131 Εὐδήμιος. * 132 ὁ γὰρ Πτολεμαῖος
 Διογένης ἀπὸ τῶν ἠθικῶν ἀρχεται· ὁ δ' Ἀπολλο-
 δωρος, δεύτερα τὰ ἠθικά· Παναίτιος δὲ καὶ Πα-
 σεδώνιος, ἀπὸ τῶν Φυσικῶν ἀρχονται, καθά-
 Φησι Φανίας ὁ Ποσειδωνίου γνήσιμος, ἐν τῷ πρῶ-
 τῶν τῶν Ποσειδωνίου σχολῶν, ὁ δὲ Κλεάνθης ἐξ
 μέρη Φησὶ διαλεκτικῶν, ῥητορικῶν, ἠθικῶν, πο-
 42 δητικῶν, Φυσικῶν, θεολογικῶν. ἄλλοι δὲ οὐ τοῦ
 λόγου ταῦτα μέρη Φασὶν, ἀλλ' αὐτῆς τῆς Φι-
 λοσοφίας· ὡς Ζηνων ὁ Ταρσεύς. τὸ δὲ λογικῶν
 μέρος Φασὶν εἶναι εἰς δύο διαιρεῖσθαι ἐπιστήμας,
 εἰς ῥητορικὴν, καὶ εἰς διαλεκτικὴν. τινὲς δὲ καὶ
 εἰς 133 τὸ 134 ὀρίκον εἶδος, τὸ περὶ κανόνων καὶ κρι-
 42 τηρίων. ἔνιοι δὲ τὸ ὀρίκον 135 παραδαιρούσι. * τὸ
 μὲν οὖν περὶ κανόνων καὶ κριτηρίων παραλαμβάνου-
 νουσι πρὸς τὸ τὴν ἀληθειαν εὐρεῖν. (136 ἐν αὐτῷ
 γὰρ τὰς τῶν Φαντασιῶν διαφορὰς ἀπευθύνουσι)
 καὶ τὸ ὀρίκον δὲ ὁμοίως πρὸς 137 ἐπίγνωσιν τῆς ἀ-
 ληθείας. 138 διὰ γὰρ τῶν ἐνοιῶν τὰ πράγματα
 λαμβάνεται. τὴν τε ῥητορικὴν ἐπιστήμην οὖσαν,
 τοῦ εὖ λέγειν 139 περὶ τῶν ἐν διεξόδῳ λόγων, καὶ
 τὴν διαλεκτικὴν τοῦ ὀρθῶς διαλεγέσθαι περὶ τῶν
 ἐν ἐρωτήσῃ καὶ ἀποκρίσει λόγων. ὅθεν καὶ οὕτως

plius hunc esse ordinem ferendum, ut à logicis duc-
 to initio, secundo loco physica dicerentur, tertio
 demum ethica. Ego verò nescio quàm verè hæc ita
 tradat Lærtius. Nam sanè Chrylppum alia in sen-
 tentia fuisse, hæc verba, ex illius libro IV. περιήλων
 τεκταινω. Πρῶτον μὲν οὐδ' ὀνομάζω, κατὰ τὰ ἠθικά
 ἀπὸ τῶν ἀρχαίων ἠγμένηα τρία γένη τῶν τοῦ φιλοσό-
 φου θεωρημάτων εἶναι· τὰ μὲν λογικά· τὰ δὲ ἠθικά·
 τὰ δὲ φυσικά. Deinde, Τέτατον δὲ προτάσσειται
 πρῶτα μὲν λογικά· δεύτερα δὲ τὰ ἠθικά, τρίτα δὲ τὰ
 φυσικά. τῶν δὲ φυσικῶν ἱσχυατος εἶναι ὁ περὶ τῶν θεῶν
 λόγος. διὰ καὶ τελευταίως ἠγμένον τὴν τῶν παραδαι-
 ρουσι. Hæc enim Chrylppus quem quia scimus pugnantia
 sæpe scripsisse, possemus culpa Diogenem libere-
 rare, nisi obstatet, quod non videtur Plurarchus, si
 ita esset, initio Commentarii περὶ Στωικῶν ἰδαντωμά-
 των, ubi hæc Chrylippi sententiam examinat, hoc
 fuisse omniflsum. II. C. 10. 11.
 131 Eud. Gr. Eudæmius. H. Steph.
 132 Nam Diogenes & Ptolemaide initium à moralis
 facti. Quam eandem opinionem Andronicus quoque
 Rhodius defendit, ut voluit Simplicius in prædica-
 tionibus, & Ammonius, cujus opinionis rationes con-
 sisto prætextum. Aldob.

133 Τὸ ἠθικόν.] Gr. τὸ ἐν ἠθικῶν πρὸ τοῦ ὀρίκου. ἰτι-
 demque paulo post, ubi habes etiam διαίρεσιν πρὸ
 ἐπίγνωσιν. H. Steph.
 134 Genus definitivam.] Quod Lærtius ἠθικῶν εἶδος
 appellat, ego genus verbi definitivum: qua voce usus
 est Cicero in libris de Inventione. Aldob.
 135 Παραδαιρούσι.] Editi omnes, παραδαιρούσι,
 quod equidem librari mendum existimo.
 136 Eo enim ipso visum est differentias dirigitur.]
 Græce. ἐν αὐτῷ γὰρ τὰς τῶν Φαντασιῶν διαφορὰς ἀ-
 πευθύνουσι. Vide quod in fine præcæm hujus libri scrip-
 sissimus. Aldob.
 137 Επίγνωσιν.] Basilicensis, διαίρεσιν, quæ melior
 lectio videtur possit.
 138 Quæritur res ipsa notionibus comprehenduntur]
 Græce. ἀπὸ γὰρ τῶν ἐνοιῶν τὰ πράγματα λαμβάνεται.
 quas Græci ἐνοίας, Cicero notionem solet veterere, ut
 in tertio de Fin. bonorum & malorum his verbis. si-
 mul autem cepit intelligentiam, vel notionem rebus
 quam appellant ἐνοίας illi. Aldob.
 139 Περὶ τῶν.] Ita Basilicensis, & Stephani editio-
 nes. Romana, περὶ τῶν ἐν διεξόδῳ λόγων. quod typo-
 graphi aberrationem esse putò.

ipsam et ita definiunt, scientiam veri, fal-
 sique, et neutrius. Ac Rhetoricen quidem
 ipsam tripartitam esse dicunt. Nam unam
 43 deliberativam; alteram, judicalem; ter-
 tiam, demonstrativam. * Dividi autem
 in inventionem, et elocutionem, et dis-
 positionem, et actionem. Orationem au-
 tem rhetoricam, in exordium, et narra-
 tionem, et confutationem, et epilogum.
 Cæterum Dialecticam dividi in eorum quæ
 significantur, et vocis, locum. Et locum
 quidem eorum quæ significantur, subdivi-
 di in locum de visionibus, atque in lo-
 cum, eorum quæ ex istis subsistunt, ora-
 tionem expofitorum, pronunciatorum, et
 ex se perfectorum, et prædicamento-
 rum, et similibus rectorum et supino-
 rum, et generum et specierum. Simi-
 liter et in locum ubi agitur de orationi-
 bus, et modis, atque syllogismis: et
 de iis, quæ propter vocem et res sunt,
 44 sophismatis. * Quorum sunt sermones fal-
 li, atque veri, et Quorum foritæ item et

αὐτὴν ὀρίζονται, ἐπιστήμην ἀληθῶν καὶ ψευδῶν
 καὶ οὐδετέρων. καὶ τὴν μὲν ῥητορικὴν αὐτὴν εἶναι
 λέγουσι τριμερῆ· τὴ μὲν γὰρ αὐτῆς, εἶναι συμ-
 βουλευτικὴν· τὸ δὲ, δικανικὴν· τὸ δὲ, ἐγκωμιμα-
 στικὴν. * εἶναι δ' αὐτῆς τὴν διαίρεσιν, εἰς τε τὴν 43
 εὐρεσιν, καὶ εἰς τὴν Φράσιν, καὶ εἰς τὴν τάξιν,
 καὶ εἰς τὴν 139 ὑπέκρισιν. τὸν δὲ ῥητορικὸν λόγον,
 εἰς τε τὸ προοίμιον, καὶ εἰς τὴν διήγησιν, καὶ τὰ
 πρὸς τοὺς ἀντιδίκους, καὶ τὸν ἐπίλογον. τὴν δια-
 λεκτικὴν διαίρεισθαι, εἰς τε τὸν περὶ τῶν σημα-
 νομένων καὶ τῆς Φωνῆς τόπον· καὶ τὸν μὲν τῶν
 σημανομένων, εἰς τε τὸν περὶ τῶν Φαντασιῶν
 141 τύπον, 142 καὶ τῶν ἐκ τούτων ὑφισταμένων
 λεπτῶν, ἀξιώματων, καὶ αὐτοτελῶν, 143 καὶ κα-
 τηγορημάτων, 144 καὶ τῶν ὁμοίων ὀρθῶν καὶ ὑπε-
 ρίτων, 145 καὶ γενῶν καὶ εἰδῶν· 146 ὁμοίως δὲ καὶ
 λόγων καὶ τρόπων καὶ συλλογισμῶν, 147 καὶ τῶν
 παρὰ τὴν Φωνὴν καὶ τὰ πράγματα σοφισμά-
 των * ὧν εἶναι ψευδομένους 148 λόγους, καὶ ἀλη- 44
 θεύοντας, καὶ ἀποφασίζοντας, σοφίστας τε καὶ

140 Υπέκρισιν.] Pro ὑπέκρισιν legitur etiam ἀποκρί-
 σεω. H. Steph.
 141 Τύπον.] Ita scribendum existimo cum Basilicen-
 si, & præcedit, τῆς Φωνῆς τόπος. Cætera autem hæc
 scriptura est cum ex alijs locis, tum è segm. 39. Henr.
 Steph. & Romana, τῶν. quod hæc locum non ha-
 bet.
 142 Visiones ipsas.] Eia, qua his constant effata.]
 Cum dialectica, ut placet Stoicis, duo consideret:
 voces, & res. quæ vocibus significantur; in eo loco,
 qui res ipsas vocibus significatas complectitur, prio-
 rem obtinet locum visiones & effata. Non enim po-
 test existere effatum visiones & effata. Non enim po-
 test existere effatum visiones: quia quod effatur,
 omne id à sensus cognitione proficitur, à quo est
 visio. Quæ autem Lærtius λεπτὰ vocavit, hæc ego
 verti effata. in quo, ut opinor, nihil potuit expressius
 Græce. Est enim, ut vides, verbo verbum reddi-
 tum. quo etiam Cicero usus est ad id, quod Græci vo-
 cant ἀξίωμα, significatum. Ita enim in secundo
 Acad. quaest. libro scribit. Nempse fundamentum dia-
 lectica est, quicquid enuncietur. id autem appellatur
 ἀξίωμα, quod effatum, aut verum esse, aut falsum.
 Sed mihi videtur effatum proprie id significare, quod
 λεπτὸν dicitur. non enim omne λεπτὸν & omne effa-
 tum, illico est ἀξίωμα & pronuntiatum, sed omne
 pronuntiatum est effatum. Aldob.
 143 Επρωμιον.] In hac quoque voce vertenda
 Ciceronem sequutus sum auctorem I. Tusc. quaest.
 Omne, inquit, pronuntiatum: sic enim mihi in præ-
 sentia occurrat, ut appellare ἀξίωμα: utar post alio
 si invenire melius. Idem.

144 Et perfecta.] Videlicet pronuntia. Sunt enim
 quædam inchoata, quædam perfecta, ut paulo post
 videbimus. Item.
 145 Et ea, quæ de quodam, aut quibusdam dicuntur.]
 Sic enim Cicero vertit τὰ κατηγορημάτων lib. IV.
 Tusc. quaest. ita scribens, Distingunt illud etiam,
 ut sit libido eorum rerum, quæ dicuntur de quodam,
 aut quibusdam, quæ κατηγορημάτων dialectici appellant
 ut, habere divitiar, capere honores. Idem.
 146 Tum supra.] Voce usus est Lærtius à sinu
 translata, quam ego hand mirari translationem, sed
 retinui. Quod enim Græci, ὅτιος vocant, Latini
 supinum dicunt. Alioqui poteram veterere passiva, vo-
 ce quamquam non satis Latina, tamen à veteribus
 grammaticis usurpata. Idem.
 147 Sophismata, quæ S. retinet. S. vocibus conti-
 nentur.] Ut enim duplex est dialecticæ locus; unus
 qui voces, alter qui res, quæ vocibus significantur,
 complectitur: sic etiam duplicia sunt sophismata.
 Quædam quæ vocibus, quædam quæ rebus conti-
 nentur: quod idem Alexander quoque Approdidensis
 docet in commentario in Aristotelis librum, πρῶτον
 τῶν σοφιστικῶν ἰδῶντων, ubi ostendit sex esse sophis-
 mata, quæ voce, septem autem, quæ rebus conti-
 nentur: appellat ipse περὶ τῶν λέξεω, καὶ περὶ τῶν διὰ
 νοίας. Idem.
 148 Rationes esse mentientes; S. vera dicentes; S.
 negantes; foritæ; S. ambiguas, S. conficientes; oc-
 cultas; S. cæcitas; S. nullas, S. mentientes.] No-
 mina sunt sophismatum. De mentiente & forite,
 & occulta, diximus libro II. in Euclidis vita, iti-

ταὺς ὁμοίους τούτοις, ἑλλείπει καὶ ἀπόρους, καὶ περαινόντας, καὶ ἐγκαταλιμμένους, ¹⁴⁹ κεραιήδας τε καὶ οὐτίδας, καὶ θερίζοντας, εἶναι δὲ τῆς διαλεκτικῆς ἴδιον τόπον καὶ τὸν προειρημένον περὶ αὐτῆς τῆς Φωνῆς, ἐν ᾧ δέικνται ἡ ἐγγράμμα-
 τος Φωνῆ, καὶ τίνα τὰ τοῦ λόγου μέρη, καὶ περὶ ¹⁵⁰ σολοκισμοῦ, καὶ βαρβαρισμοῦ, καὶ ποιημάτων, καὶ ἀμφιβολιῶν, καὶ περὶ ἐπιμελοῦς Φωνῆς, καὶ περὶ μουσικῆς, καὶ περὶ ὄραν (κατὰ τινὰς) καὶ διαίρεσιν, καὶ λέξεων. * εὐχρηστοτάτην δὲ φασὶν εἶναι τὴν περὶ τῶν συλλογισμῶν θεωρίαν. τὸ γὰρ ἀποδεικτικὸν ἐμφαίνειν, ὅπερ συμβάλλεσθαι πολὺ πρὸς διόρθωσιν τῶν δογμάτων, καὶ τάξιν καὶ μνήμην τὸ ἐπιστατικὸν καταλήμμα ἐμφαίνειν. εἶναι δὲ τὸν λόγον αὐτὸν ¹⁵¹ συστημάτων καὶ ἐπιφάρας τῶν δὲ συλλογισμῶν, λόγον συλλογιστικὸν ἐκ τούτων. ¹⁵² τὴν δὲ ἀπόδειξιν, λόγον, διὰ τῶν μάλλον καταλαμβανόμενον, τὸ ἦν τὸν καταλαμβανόμενον ¹⁵³ περὶ πάντων. τὴν δὲ φαντασίαν, εἶναι

his similes, deficientes et ambigui, et concludentes et obscuri, cornuti, et utides, hoc est, nihil importantes, et merentes. Esse autem dialecticæ locum proprium et eum quem prædiximus de voce ipsa, in quo ostenditur literata vox, et quænam sint orationis partes: ac de solocismo, et barbarismo, et poetamibus, et amphiboliis, et de canora voce, et de Musica, et de definitionibus secundum quosdam, divisionibus item et dictionibus. * Ajunt autem utilissimam esse contemplationem de syllogisimis: quippe demonstrativam vim ostendere, eamque multum ad dogmatum emendationem conferre; et ordinem ac memoriam fixam comprehensionem indicare. Esse autem ipsam orationem systema, seu compaginem notionum et illationis. Porro syllogisimum orationem ratiocinantem ex his constare. Demonstrationem orationem esse per ea quæ magis comprehendantur, id quod minus comprehenditur de omnibus colligentem. Phanta-

demque de certaine, de quibus est etiam apud Lucianum in Symposio, in epistola Erymædis philosophi ad Aristonem his verbis. *ἡ αὐτὸς τοῦ αὐτῶν, τὶ ἐστὶ φιλοσοφία, ἢ τὰ πρῶτα ταῦτα. τὶ διαφέρει ἑρμῆσι λέγειν, ἢ καὶ τοῦ αὐτοῦ ἴπου. τὶ κεραιήδας, ἢ οὐτίδας, ἢ θερίζοντας λόγον.* De metente autem testimonium habet Luciani, loco supra citato, de confidente etiam supradictum est. Est autem sophilisma, quemadmodum notavit Alexander Aphrodisiensis in commentario supra citato, ex sententia Aristotelis in topicis, idem quod ratio, sive syllogismus litigiosus. Syllogismus autem litigiosus est ille, qui forma prædicitur est bona, propositiones autem, quas appellant, aut ambas, aut alteram falsam habet. *Idem.*
¹⁴⁹ κεραιήδες] In superiori editione legebantur κεραιήδες. Sed lectiohem alteram confirmat locus alius, in hac ipsa Zenonis vita: ubi scriptum est, καὶ ἀπορῆς ἐκ τῆς αἰετὶ λέγου ἐγκαταλιμμένους καὶ διαλεχθέντες καὶ οὐτίδας καὶ κεραιήδας. Apud hunc ipsum tamen in Diodoro legimus etiam κεραιήδων λόγον, ubi κεραιήδων quædam exemplaria habebant. *H. Steph.*
¹⁵⁰ κεραιήδες] Ita Basil. & Steph. At Romana, κεραιήδας, mendose.
¹⁵¹ σολοκισμοῦ & βαρβαρισμοῦ.] Ego his vocibus usus sum pro Latino, quamvis Græcæ sint. Sunt enim sermone Latino factis trita: quibus & auctor Rhetoricæ ad Herenn. & Quimilianus sapissime, etiam tertius Priscianus usus est libro I. de Constructione. *Aldob.*
¹⁵² τὴν δὲ ἀπόδειξιν.] Sic enim ubique fere Ci-

nero appellat τὸν ἐπιφάρας, præcipue autem in libris de Liventione. *Idem.*
¹⁵³ συστημάτων] Corruptus est hic locus. Scribo, σύστημα ἰσομετρῶν, καὶ ἐπιφάρας. Et ita verti. *Mæt. Meibom.*
¹⁵² τὴν δὲ ἀπόδειξιν, λόγον διὰ τῶν μάλλον καταλαμβανόμενον τὸ ἦν τὸν καταλαμβανόμενον περὶ πάντων.] Deest aliquid, vel participium, vel simile. Sic ἀπόδειξις desunt Clemens, λόγον δὲ εἶναι ἐπιφάρας περὶ πάντων, in qua definitione non extant illa verba, καὶ πάντων, quæ ne Cicero quidem agnoscat: quo auctore ἀπόδειξις definita est à Stoicis; Ratio quo ex verbis percipitur, ad id quod non percipiebatur, addicit. Clemens etiam aliter, ἀπόδειξις ἴστω, ἢ ἀπόδειξις τῶν πρῶτων τὸ ἦν τὸν καταλαμβανόμενον διὰ πάντων ἐπιφάρας. *H. Casaub.*
¹⁵¹ ἀργυμεντὶ conclusionem rationem esse, quæ ex magis percipitur, ad id, quod minus erat percipitur, in omni quæstione adducit.] Græcæ sic, τὸν δὲ ἀπόδειξιν λόγον διὰ τῶν μάλλον καταλαμβανόμενον, τὸ ἦν τὸν καταλαμβανόμενον περὶ πάντων, quam quidem definitionem totidem fere verbis, quibus ego, expressit Cicero Acad. quaest. libro II. his verbis. *lingue argumenti conclusio, quæ est græcè ἀπόδειξις, ἢ ἀπόδειξις, ratio, quæ ex verbis percipitur ad id, quod non percipiebatur, adducit.* *Aldob.*
¹⁵³ περὶ πάντων.] Pro his duabus vocibus videtur scribendum, ἐπιφάρας. Vix puro scriptum fuisse, ἢνι πάντων ἐπιφάρας. *M. Meibom.*

fiam

fiam verò impressionem in animo: nomine proprie translato à figuris quæ in cæca per anulum fuit. * Verum phantasiam aliam esse quæ comprehendat, aliam verò quæ comprehendere non possit. Comprehendere quidem eam, quam rerum esse iudicium dicitur, quæ fiat ab existente secundum ipsum existens, insignitam, atque impressionem altius. Non comprehendi verò eam, quæ aut non ab existente fiat, aut ab existente quidem, non autem secundum ipsum existens matricem habeat, nec figuram formatam. Ipsam verò dialecticam esse necessariam, virtutemque in specie virtutes continentem. Lapsus devitacionem esse scientiam, quâ docemur quando locutionem oporteat, et quando non. Porro verisimilitudinis redargutionem, validam orationem ad id quod verisimile videtur, ne impertinenti argumento cedamus.

¹⁵⁴ τύπωσιν ἐν ψυχῇ, ¹⁵⁵ τοῦ νόματος οἰκείας μετανενημένου ἀπὸ τῶν τύπων ἐν τῷ κεραιῶ ὑπὸ τοῦ δακτυλίου γινόμενον. * ¹⁵⁶ τῆς δὲ φαντασίας, τὴν ¹⁵⁷ μὲν, καταληπτικὴν τὴν δὲ, ἀκατάληπτον. καταληπτικὴν μὲν, ἢν κριτήριον εἶναι τῶν πραγμάτων φασὶ, τὴν γινόμενὴν ἀπὸ ὑπάρχοντος κατ' αὐτὸ τὸ ὑπάρχον, ¹⁵⁸ ἐναποσφραγισμένην καὶ ἐναποσφραγισμένην. ἀκατάληπτον δὲ, ¹⁵⁹ τὴν μὴ ἀπὸ ὑπάρχοντος. ἢ ἀπὸ ὑπάρχοντος μὲν, ¹⁶⁰ μὴ κατ' αὐτὸ δὲ τὸ ὑπάρχον ¹⁶¹ τὴν μὴ τραν ἔχουσαν, μὴδὲ ἐκτυπον. αὐτὴν δὲ τὴν ¹⁶² διαλεκτικὴν ἀναγκαίαν εἶναι, καὶ ἀρετὴν ἐν εἰδει περιέχουσαν ἀρετᾶς. τὴν τε ¹⁶³ ἀπρωτασίαν, ἐπιστήμην τοῦ πότε δεῖ συγκατατίθεσθαι, καὶ μὴ τὴν δὲ ¹⁶⁴ ἀνεκκαίωτητα, ἰσχυρὸν λόγον πρὸς τὸ εἰκὸς, ὥστε μὴ ἐνδοῦσαι αὐτάρ, ne impertinenti argumento cedamus.

¹⁵⁴ τύπωσιν ἐν ψυχῇ.] Ego τύπωσιν impressionem verti. video enim Ciceronem in quaest. Acad. eadem agentem de re, idem quoque nomen usurpavisse, his verbis. *Ut etiam illud absurdum sit, quod interitum selectis dicere, cum visa in animo imprimantur, non vero id dicere, inter ipsas impressiones nihil interesse, sed inter species; & quædam formæ eorum.* *Aldob.*
¹⁵⁵ τοῦ νόματος οἰκείας μετανενημένου.] Paulo post est Chryippo, φαντασία τύπωσις ἐν ψυχῇ, τοῦ ἴστω ἄλλοιως, ἐν γὰρ ἰστω τὸ τύπωσις, οἰκεία τύπωσις σφραγισμένη, ἢν ἀντικεῖται ἐπὶ πολλῶν τύπων κατὰ τὸ αὐτὸ γινόμενα, vel, ut legitur ibi Suidas, περιγινόμενα. *H. Casaub.*
¹⁵⁶ τῆς δὲ φαντασίας, τὴν μὲν, καταληπτικὴν τὴν δὲ, ἀκατάληπτον.] Nihil apud Stoicos tellitatus, quam duplex visio, quam illi φαντασίας appellat, quarum altera καταληπτικὴ vocetur, in altera ἀκατάληπτε. hinc illa apud Lucianum in epistola Erymædis Stoici philosophi ad Aristonem, quæ est in Symposio. *οὗτω γὰρ διακταί διανοίαν τὸ βέλτιον, αὐτὸ τὸν καταληπτικὴν φαντασίαν ἴστω.* Galeus quoque in libro, περὶ ἀρίστης διδασκαλίας, de Phavorino loquens, ἢ πᾶσινας, inquit, λόγον οὗτὸ τὸ καταληπτικὸν, οὗτὸ τὸν καταληπτικὸν, οὗτὸ τὸν καταληπτικὸν φαντασίας, οὗτὸ τὸν καταληπτικὸν ἀκατάληπτον, ἢν σφραγισμένην, ἀκατάληπτον φαντασίας. *Aldob.*
¹⁵⁷ κατ' αὐτὸ τὸ ὑπάρχον, ἢ ἀπὸ ὑπάρχοντος μὲν, ἢ ἀπὸ ὑπάρχοντος μὴ.] Quæ ex eo quod est, ut vetera est, impressio, effectusque sit. Ita fere Cicero loquitur, & quidem eadem agentis de re, ut in quaest. Acad. c. 6. *Non igitur, inquit, impressum, effectusque ex eo unde effectus esse non possit, ut ex eo unde non effectus. Quod enim Græcæ Læctius dixit, ἐναποσφραγισμένη καὶ ἐναποσφραγισμένη, ego Ciceronem secutus, impressum, Diogenis Lærtii.*

¹⁵⁸ ἐναποσφραγισμένην καὶ ἐναποσφραγισμένην.] Ita Basil. & Steph. At Romana addidit voculâ, ἢ τὸν μὲ, absque necessitate.
¹⁵⁹ τὴν μὴ ἀπὸ ὑπάρχοντος, ἢ ἀπὸ ὑπάρχοντος μὲν, ἢ ἀπὸ ὑπάρχοντος μὴ.] Scribe, καὶ κατ' αὐτὸ δὲ τὸ ὑπάρχον --- τὸν μὲν, &c. deest aliquid ad sententiam perficiendam. Lego, καὶ τὸν μὲν καλοῦσι μῆτρας, τὸν δὲ ἴστωπος, videtur μῆτρας appellare τὸν ψυχῆν, in qua sunt αἱ τυπώσεις, phantasiam verò, ἐκτυπον. An potius μῆτρα sunt ipsa τὰ ὑπάρχοντα, quorum formas ἢ φαντασία ἐναυτὶ ἀκατάληπται ἐκτυπῶνται, ἢ φαντασία? *H. Casaub.*
¹⁶⁰ τὴν μὴ τραν ἔχουσαν, μὴδὲ ἐκτυπον.] Ita Basil. & Steph. Absunt hæc verba à Romana editione, perpetram, quamvis factis obscura sint.
¹⁶¹ ἀπρωτασίαν, ἐπιστήμην τοῦ πότε δεῖ συγκατατίθεσθαι, καὶ μὴ τὴν δὲ ἀνεκκαίωτητα, ἰσχυρὸν λόγον πρὸς τὸ εἰκὸς, ὥστε μὴ ἐνδοῦσαι αὐτάρ.] Quod etiam Cicero confirmat tertio libro de Finibus, his verbis: *Dialecticam etiam adiungunt, & Physicam, æque que ambas virtutum nomine appellant. loquitur autem de opinionibus Stoicorum.* *Aldob.*
¹⁶² ἀκατάληπτον ἀκατάληπτον.] ἀκατάληπτον proprie id videtur prællare, ut ne cui quidquam accidat improvisum. Hanc ego continentiam à lapsu verti. Video enim Ciceronem hoc idem explicentem ita locutum esse, ut in quaest. Acad. in fine. *quibus de causis nihil oportere, neque presertim, neque affirmare quæcumque, neque assertione approbare, cõhibereque semper & ab omni lapsu continere temeritatem.* *Idem.*
¹⁶³ ἀπρωτασίαν, ἐπιστήμην τοῦ πότε δεῖ συγκατατίθεσθαι, καὶ μὴ τὴν δὲ ἀνεκκαίωτητα, ἰσχυρὸν λόγον πρὸς τὸ εἰκὸς, ὥστε μὴ ἐνδοῦσαι αὐτάρ.] A' inuolante proprie est quedam in homine quasi levitatis amotio, quæ facit, ut ne cuiquam verisimili assentiamus: quam ego ἐπιστήμην verti. Ciceronem sequutus, qui secundo libro quaest. Acad. hac eadem cum loqueretur de re, hoc eam nomi-

Dud

47 τῶν ἢ ἀνελεγχίαν, ἰσχύον ἐν λόγῳ, ὥστε μὴ ἀπάγεσθαι ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ ἀντικείμενον. τὴν δὲ ἀματαιότητα, ἔξιν ἀναφέρουσαν τὰς φαντασίας ἐπὶ τὸν ὀρθὸν λόγον. αὐτὴν τε τὴν ἐπιστήμην φασὶν ἢ καταλήψιν ἀσφαλῆ, ἢ ἔξιν ἐν φαντασιῶν προσδέξει, ἀμετάπτωτον ὑπὸ λόγου. οὐκ ἄνευ δὲ τῆς διαλεκτικῆς θεωρίας τὸν σοφὸν ἀπύπτωτον εἶσεσθαι ἐν λόγῳ τὸ, τε γὰρ ἀληθὲς καὶ τὸ ψεῦδος διαγινώσκεσθαι ὑπ' αὐτῆς, καὶ τὸ πιθανόν, τὸ, τε ἀμφιβόλως λεγόμενον διευκρινεῖσθαι, χωρὶς τε αὐτῆς, οὐκ εἶναι οὐδ' ἐρωτᾶν καὶ ἀποκρίνασθαι.

48 διατείνεν δὲ τὴν ἐν ταῖς ἀποφάσεσι προπέτειαν καὶ ἐπὶ τὰ γινόμενα, ὥστε εἰς ἀκρίβειαν καὶ εἰκασιπλοία τρέπεσθαι τοὺς ἀγνοήτους ἔχοντας τὰς φαντασίας. οὐκ ἄλλως ἔξιν, καὶ ἀγχινοῦν, καὶ τὸ ἔλον δεῖνον ἐν λόγοις φανήσεσθαι τὸν σοφόν. τοῦ γὰρ αὐτοῦ εἶναι ὀρθῶς διαλεγέσθαι καὶ διαλεγίσθαι, καὶ τοῦ αὐτοῦ πρὸς τε τὰ προκείμενα διαλεχθῆναι, καὶ πρὸς τὸ ἐρωτώμενον ἀποκρίνασθαι, ἀπὲρ ἐμπείρου διαλεκτικῆς ἀνδρὸς εἶναι. ἐν αὐτῶν λογικοῖς ταῦτά τε αὐτοῖς δοκεῖν καὶ φηλασιώδεις, καὶ, ἵνα καὶ κατὰ μέτρον εἴπωμεν καὶ τὰδε, ἀπὲρ αὐτῶν εἰς τὴν εἰσαγωγικὴν τείνει τέχνην, καὶ αὐτὰ ἐπὶ λέξεως τίθησι Διοκλῆς ὁ Μάγνης ἐν τῇ ἐπιδρομῇ τῶν Φιλοσόφων, λέγων οὕτως.

49 Ἀρσενί τοῖς Στωϊκοῖς τὸν περὶ φαντασίας καὶ αἰσθητικῆς προτάττειν λόγον, καθότι τὸ κριτήριον, ὃ ἢ ἀλήθεια τῶν πραγμάτων γινώσκεται, καὶ κατὰ γένος φαντασία ἐστὶ, καὶ καθότι

164 Non tamen sine dialectice contemplatione sapientem, &c.] Sic etiam Cicero libro III de Finibus, ex sententia Stoicorum, loco citato his verbis: Nam sine hac arte quomvis arbitramur a vero abluvi fallique posse. Idem.

167 Τὴν ἐξὸν] Ita bene Romana. Priores editiones, τὸ ἐξ, mendose.

168 Ἐν αὐτῷ] Basil. & Steph. ἐν αὐτῷ. Fortasse fuit, ἐν γένει.

169 Ἢ ἴψαν ἰudicium visionis genus est.] Verus questio, & apud omnes philosophos anceps, qua queritur, quid sit illud, cui iudicium veri, & falsi referri debeat acceptum. Hoc autem apud Stoicos sive sit φαντασία κατὰληπτικὴ, sive aliud quid, certe visionis, quam illi φαντασίας appellatur, genus est. Qualiter

* Idem reprehensionis exclusionem vim 47 esse orationis, ne ab ipsa in contrarium abducatur. Quam autem appellat vanitatis evitacionem, habitum esse qui visiones ad rectam rationem referat. Ipsamque scientiam dicunt, aut certam comprehensionem, aut habitum in visionum susceptione nihil à ratione deviantem. Caterum absque dialectica speculatione sapientem in oratione sine lapsu non futurum. Quippe ex illa dignosci verum atque falsum, probabile autem et quod ambigē dicitur dijudicari. Eā remotā jam non licere ritē interrogare atque respondere, * sed pertingere eam, quæ in negationibus est, temeritatem, ad eam etiam quæ sunt, ad eam ut in absurditatem ac vanitatem vertantur, qui phantasias minimē exercitas habent. Neque aliter acutum, et ingeniosum, cautumque omnino in dicendo et fore et visum iri sapientem. Eiusdem enim esse retdē et loqui, recteque cogitare, eisdemque ad ea quæ proponantur differere, et ad ea quæ interrogantur respondere, quæ sint omnia viri dialecticæ periti. Hæc igitur sunt quæ de Logica summam illis visa sunt: atque ut etiam particularia non omitteremus, ista quæ secundum illos ad institutionis artem tendunt adjiciamus, quæ ipsa ad verbum Diocles Magnæ In excursionē philosophorum ponit, dicens ita:

* Placet Stoicis orationem de visione ac sensu præponere quatenus iudicii instrumentum, quo rerum veritas noscitur, secundum genus visio est; et quatenus oratione

tio de assensione, et de comprehensione, et intelligentia, præcedens cæteras, non absque visione constat. Quippe præcedit visio. deinde mens, cujus officium sit enunciare quod à visione accipit, exprimit verbo. * Differt autem phantasia à phantasmate. Phantasma enim visum animi est, cuiusmodi in somniis fit. Phantasia verò est forme in animo impressio, hoc est, mutatio, sicut Chrysippus in duodecimo libro De anima declarat. Neque enim suscipiendum est, formationem huiusmodi esse veluti sigilli formam. Quoniam fieri non potest ut plures figure in eodem et circa idem fingantur. Intelligitur autem visio ea esse quæ ab exsistente secundum visum impressa, formata atque insignita est: qualis profectò non fieret à non existente. * Enimverò visionum juxta illos alia sensibiles sunt, alia non. Sensibiles quidem quæ per sensus instrumentum, sive

ὁ περὶ συγκατάθεσως, καὶ ὁ περὶ καταλήψεως καὶ νήσεως λόγος προάγων τῶν ἄλλων, οὐκ ἄνευ φαντασίας συνίσταται. προηγείται γὰρ ἡ φαντασία, εἴθ' ἢ διάνοια, ἢ ἐκκληθητικὴ ὑπαρχουσα, ἢ δὲ πάσχει ὑπὸ τῆς φαντασίας, τοῦτο ἐκφέρει λόγῳ. * διαφέρει δὲ φαντασία καὶ φάντασμα. ἢ φάντασμα μὲν γὰρ ἐστὶ δοκῆσις διανοίας οἷα γίνεται κατὰ τοὺς ὕπνους. φαντασία δὲ ἐστὶ τύπασις ἐν ψυχῇ, ἢ τούτῳστιν, ἀλλοίωσις, ὡς ὁ Χρυσίππος ἐν τῇ δωδεκάτῃ Περιψυχῆς ὑφίσταται. ἢ οὐδὲ γὰρ δεκτικὴν τὴν τύπασιν οἰοῖν τύπον σφραγιστῆρος· ἐπεὶ ἀνευδεκτικὸν ἐστὶ πολλοὺς τύπους κατὰ τὸ αὐτὸ περὶ τὸ αὐτὸ γίνεσθαι. νοῦται δὲ ἡ φαντασία ἢ ἀπὸ ὑπαρχόντος κατὰ τὸ ὑπάρχειν ἢ ἐναπομειμαγμένη, καὶ ἐναποτετυπωμένη, καὶ ἐναποφραγισμένη, οἷα οὐκ ἂν γένοιτο ἀπὸ μὴ ὑπαρχόντος. * τῶν δὲ φαντασιῶν, κατ' αὐτοὺς, αἱ μὲν εἰσὶν αἰσθητικαί· αἱ δ', οὐ. αἰσθητικαὶ μὲν, αἱ δ' αἰ-

enim cumque definiatur veri, falsique iudicium, in ea definitione visio ipsa generis locum obtinebit. ut si dicant Stoici, iudicium veri, & falsi ad visionem comprehendentem pertinere, videas jam in hac definitione visionem tanquam genus collocari. Aldob.

170 Εκκαλ.] ἢ ἐκκαλεστικὴ. Antea autem legebatur ἐκκαλεστικὴ. H. Steph.

171 Quod à visione accipit.] Græcæ. ἐ πάσχει ἐπὶ τῆς φαντασίας. Ita fere semper Cicero vertit; ut in quest. Acad. de materia scribens, ex qua, inquit, omnia expressa atque effusa, quæ tota omnia accipere possit. Quod enim ille dixit accipere, id est Græcæ τὸ πάσχει. Aut si aliquando patendi verbum usurpat, nunquam sine præbatione ut idem in quest. Acad. cum de causa, ut nostrates philosophi loquuntur, materia loqueretur. E. quibus, inquit, accipit, & quibus accipiendi, & quibus accipiendi, addidit particulam, quasi. Aldob.

172 Visum enim mentis suspicō est, qualis in somniis obijctur.] Cui (sicut ut te nihil respondet. quod etiam confirmat Plutarchus libro IV. de Placitis philosophorum, ex sententia Chrysippi. Quo in loco afferere discrimen inter hæc quatuor, φαντασία, φαντασμά, φανταστικόν, & φάντασμα, de phantasmate ipso, hoc est, de visio ita scribit. φάντασμα δὲ ἐστὶν, ἢ δὲ ἰδύμενα κατὰ τὴν φανταστικὴν δυνάμιν ἰδύμενα. ταῦτα δὲ γίνονται ἐπὶ τῶν μελλομένων καὶ μενομένων. est igitur inane visum. Idem.

173 Hoc est animi quædam commutatio.] Ego ad. αἰσθητικῶν commutacionem veri: recentiores philosophi

alterationem vocant. Video enim Ciceroem de hac ipsa alteratione, ut ita loquar, materiam differrentem, in quest. Acad. hoc verbum usurpare. Et cum ita, inquit, moveatur illa vis, quam qualiterque esse diximus; & cum sic ultra citroque versetur: & materiam ipsam totam penitus commutari putant. commutari, id est, ἀλλοιωθῆναι. Quod autem visio sit impressio, seu commotio quædam animi, confirmat etiam Plutarchus in IV. de Placitis philosophorum ex sententia Chrysippi loco supra citato his verbis. φαντασία μὲν οὐ ἐστὶ πάθος ἐν τῇ ψυχῇ γινόμενον. Idem.

174 Neque enim ita impressio est accipiendi, quasi obijcturæ typus.] Quare: qui licet animus commutetur vilo oblato, quemadmodum cera signo impresso, tamen idem animus plures in eadem parte impressiones accipere potest, cera eadem non potest. Idem.

175 Visio autem ea esse intelligitur, quæ ex eo quod est, sicut est, talis expressa. & effusa. signaturque sicut qualis ex eo, quod non est, effusa non potest.] Quod Græcus dixit ἐναπομειμαγμένη, καὶ ἐναποτετυπωμένη, καὶ ἐναποφραγισμένη, ego verti, expressa, effusa, signaturque. Sic etiam Cicero locutus est, cum de visio eodem ageret, de quo hic Laërtius. Quod quidem visum nos visionem appellamus, propter eam differrentiam, quæ ab eo hic ponitur inter visum & visionem. in quest. Acad. quale igitur, inquit, visum? tum illam ita definitur. ex eo quod est, sicut est, impressum, signatum & effusum. Vides enim profecto ab utriusque eandem rem, & quidem totidem fere verbis desinunt. Idem.

σθητηρίω ἢ αἰσθητηρίων λαμβανόμενοι· οὐκ αἰσθητικά δὲ, αἰ διὰ τῆς διανοίας, καθάπερ τῶν αἰσμάτων, καὶ τῶν ἄλλων τῶν λόγῳ λαμβανόμενων. τῶν δὲ αἰσθητικῶν ἀπὸ ὑπαρχόντων μετὰ εἰζῆως καὶ συγκαταθέσεως γίνονται. 176 εἰσι δὲ τῶν Φαντασιῶν καὶ 177 ἐμφάσεις, 178 αἰ ὡς αἰ ἀπὸ ὑπαρχόντων γινόμεναι. ἐπὶ τῶν Φαντασιῶν αἰ μὲν, εἰσι λογικαὶ αἰ δὲ, ἄλογοι. λογικαὶ μὲν, αἰ τῶν λογικῶν ζῴων· ἄλογοι δὲ, αἰ τῶν ἀλόγων. αἰ μὲν οὖν λογικαί, νοήσεις εἰσὶν αἰ δ' ἄλογοι, οὐ τετυχηῶσιν ὀνόματος. καὶ αἰ μὲν εἰσι τεχνικαί· αἰ δὲ, ἀτεχνοί. ἄλλως γοῦν θεωρεῖται ὑπὸ τεχνίτου εἰκῶν, καὶ ἄλλως ὑπὸ ἀτεχνου. * 179 αἰσθησις δὲ λέγεται κατὰ τοὺς Στωϊκοὺς, τὸ, τε ἀΦ' ἡγεμονικοῦ πνεῦμα, καὶ ἐπὶ τὰς αἰσθησεις διήκον, καὶ ἡ δι' αὐτῶν κατάληψις, καὶ ἡ περὶ τὰ αἰσθητήρια κατασκευὴ, καὶ ἢ τινες 180 πρὸς γίνονται. καὶ ἡ ἐνέργεια δὲ αἰσθησις καλεῖται. ἡ δὲ κατάληψις γίνεσθαι κατ' αὐτοὺς αἰσθησις μὲν, ὡς λευκῶν καὶ μελαίνων, καὶ τραχέων καὶ λείων· λόγῳ δὲ τῶν δι' ἀποδείξεως συναγομένων, ὡς περὶ τὸ τοὺς θεοὺς εἶναι καὶ προνοεῖν τούτους. 181 τῶν γὰρ νοουμένων,

176 Sicut etiam visum species, qua sicut ab his, qua sunt, efficiuntur. Species nunc falsas atque inanes intelligit, non veras, quae veris visis similes sunt. De his Cicero libro II. Acad. quaest. in quo lector animadvertat, quod hoc loco ait Laërtius, id esse unum ex illis quatuor, ex quibus concludi solet, nihil esse, quod cognosci aut percipi possit. Quia scilicet nullum est visum verum à sensu profectum, cui non sit appositum visum aliud, quod ab eo nihil interit. Enumerantur autem illa quatuor à Cicero loco supra citato. c. 21. a. Item.

177 Ἐμφ. Γρ. ἐμφάσεις αἰ ὡς ἄν., &c. Post γινόμεναι autem poni debuit interpositionis nota quae post verba posita est. H. Steph.

178 Αἰ ὡς αἰ Ita Romana. Stephanus, ὡς ἄν. ἀπὸ. Forſan fuit, οἰοεὶ ἀπὸ.

179 Sensus autem apud Stoicos dicitur, tum spiritus est, qui ab animi principatu ad sensum permanet, usque ad comprehensionem vero sensuum. Ut vides, quae dispartitas à Laërtio, è Stoicorum sententia, sensus dicitur, primus, enim spiritus, secundus, comprehensio, quae fit per sensum, tertius, sensuum fabrica, quartus, inuus, atque ipsum opus sensuum, sensus dicitur. Plutarchus tamen libro IV. cap. 3. de Placitis philosophorum, adhuc multiplicem magis apud

Stoicos sensum esse docet. αἰ Ἐπιτομῆ, inquit, ἀλλοτε αἰσθῆσιν τῶν αἰσθητικῶν, ἢ κατὰ τὴν πολλαχῆς δι' ἄλλους ἢ ἀσθενείας. ἢ τῶν γὰρ ζῴων, καὶ ἡ δι' ἡγεμονίαν, καὶ ἡ φαντασία ἢ καταληψία, καὶ αὐτὴ τὸ ἴδιον ἡγεμονικόν, ἢ ἀφ' οὐ συνίσταται. πάλιν δὲ αἰσθητικῶν λέγεται πνεῦμα ἐπὶ τὸ τοῦ ἡγεμονικοῦ ἐπὶ τὴν ἔργα τεταμένον. ἐ quibus verbis, quam multipliciter sensus à Stoicis appelletur, vides, simulque illud perspicis, eum spiritum, qui ab animi principatu ad sensum permanet, videri à Plutarcho vocari. non, ut ego quidem arbitror, quia corpus omnino fit express, sed quia comprehensionis atque intelligentiae sit efficiens. Principatum autem animi Stoici vocantur id, è quo ortum habent visiones, affectiones, sensus, appetitiones: quem quidem appellant λογισμὸν. Vide Plutarchum libro IV. de Placitis philosoph. cap. 21. Hunc omnes Stoici in universo corde, sive in eo spiritu, qui est circa cor, collocatum esse ajunt, quod idem docet Plutarchus eodem libro cap. 5. Aldob.

180 Παρεῖ. Ita Romana. & sic invenit Ambrosius. At Basil. & Steph. πρὸς αἰ.

181 Etenim eorum, quae cognoscuntur, quaedam sunt percepta, usque ad illud, sunt etiam quaedam

insensum instrumenta accipiuntur. Non sensibiles autem illae sunt, quae percipiuntur animo, veluti incorporalium rerum, et eorum quae ratione tantum accipiuntur. Porro sensibiles visiones ab his quae existunt cum cessione et consensione fiunt. Sunt autem visum etiam evidentes, quae ab existentibus rebus quomodolibet fiunt. Praeterea visum aliae sunt rationales, aliae irrationales. Rationales quidem rationalium animalium; irrationales, irrationalium sunt. Rationales igitur, intelligentiae sunt; irrationales nomen non accipiunt. Et aliae quidem artificiales sunt; aliae autem sub arte non cadunt. Aliter igitur ab artifice spectatur imago, aliter ab artis imperito. * Porro sensus secundum Stoicos dicitur, spiritus à principali ad sensus pertingens, et quae per illos fit comprehensio, instrumentorumque sensuum fabrica, secundum quam quidam fiunt debiles. Actioque ipsa sensus appellatur. Caeterum comprehensio secundum illos fit sensu quidem, ut alborum et nigrorum, et asperorum ac lenium: ratione vero eorum quae ex demonstratione colliguntur; puta, deos esse, eosque humanis rebus providere. Nam quae intelliguntur partim

per incidentiam; partim per similitudinem; alia, per rationis similitudinem; alia, per transpositionem; alia, per compositionem; alia, per contrarietatem intellecta et animadvertita sunt. * Per incidentiam quidem sensibilia intellecta sunt: per similitudinem verò, quae ab adjacente aliqua re, ut Socrates ex imagine. Per rationis similitudinem autem, ex incremento quidem, ut Tityus ac Cyclops: ex detrimento autem, ut Pygmaeus. Sed et centrum terrae ex proportione intellectum est, à minoribus orbibus. Per translationem verò, ut in pebre oculi. Per compositionem autem, ut Hippocentaurus intelligitur; et per contrarium, mors. Nonnulla item per transitionem intelliguntur, ut quae dicta sunt, et locus. Naturaliter autem iustum quippiam et bonum nocitur; et per privationem, ut mancus. Haec

qua transpositione cognoscuntur. Cicero libro III. de Fin. locum hunc à Stoicis tranſtulit, his verbis. cumque rerum notiones in animis fiunt, si aut usque aliquod cognitum sit, aut comprehensione, aut similitudine, aut collatione rationis, hoc quatuor, quae extenuatio appellatur. Quamvis & haec quodammodo utriusque recte dicatur, si exuperantiam ipsam spectemus, utroque enim modo fines transilire possumus tum crescendo, tum minuendo. Aldob.

182 Ταῦτα κατὰ μεταθεσιν. Absunt haec in Basil. nec invenerat Ambrosius.

183 Ἐναντ. Post ἐναντίων addita sunt haec in quibusdam codicibus, τὰ δὲ φυσικῶς, τὰ δὲ κατὰ στέρεος. Quibus subiungitur κατὰ συγκρίσεων ἢ οὐ, &c. Sed quum nulla horum modorum, sicut reliquorum qui praecedunt, exempla postea afferantur, visum fuit verba illa praetermittere. H. Steph.

184 Collatione rationis crescendo quidem. Ex his

τὰ μὲν κατὰ περίπτωσιν ἐνόηθη· τὰ δὲ, κατ' ἐμοιότητα· τὰ δὲ, κατ' ἀναλογίαν. 185 τὰ δὲ, κατὰ μεταθεσιν· τὰ δὲ, κατὰ σύνθεσιν· τὰ δὲ, κατ' ἐναντίωσιν. * κατὰ περίπτωσιν μὲν οὖν ἐνόηθη τὰ αἰσθητά· κατ' ἐμοιότητα δὲ, τὰ ἀπὸ τινος παρακειμένου, ὡς Σωκράτης ἀπὸ τῆς εἰκότος. 184 κατὰ ἀναλογίαν δὲ, αὐξητικῶς 185 μὲν ὡς ὁ Τίτυος καὶ Κύκλωψ, μειωτικῶς δὲ, ὡς ὁ Πυγμαίος. καὶ τὸ κέντρον δὲ τῆς γῆς κατ' ἀναλογίαν ἐνόηθη, ἀπὸ τῶν μικροτέρων σφαιρῶν. κατὰ μεταθεσιν δὲ, οἷον ὁ Φθαλμοὶ ἐπὶ τοῦ στήθους. κατὰ σύνθεσιν δὲ ἐνόηθη Ἱπποκένταυρος καὶ κατ' ἐναντίωσιν, θάνατος. νοεῖται δὲ κατὰ μεταθεσιν τινὰ, ὡς τὰ 186 λεκτὰ καὶ ὁ τόπος 187 φυσικῶς δὲ νοεῖται δικάσιόν τι καὶ ἀγαθόν καὶ κατὰ στέρεσιν, οἷον ἀχειρ. τοιαῦτα τινὰ καὶ πε-

verbis nota collationem rationis dupliciter fieri posse, tum crescendo, tum minuendo. Itaque si proportio modum magnitudinis exuperet, fita, quam Graeci appellant, ὑπερβολή. Si vero modum exuperet paritatis, ut ita loquar, fit ea, quae extenuatio appellatur. Quamvis & haec quodammodo utriusque recte dicatur, si exuperantiam ipsam spectemus, utroque enim modo fines transilire possumus tum crescendo, tum minuendo. Aldob.

185 Μὲν ὁ Τίτυος] Τρ. μὲν αἰ ὁ Τίτυος. H. Steph.

186 λεκτὰ] Pro λεκτὰ invenitur etiam λεκτικῶς, non hic solum, sed aliis etiam plerisque locis. Sed retinenda est altera illa lectio, utpote plurimum exemplarium, & aliorum etiam locorum (non huius tantum scriptoris, sed caeterorum quoque, ac praesertim Sexti philosophi) auctoritate nitens. Quum etiam infra ubi superior editio habebat λεκτικῶς, ex veterum codicum consensu repositum fuit λεκτῶν, nimirum ubi scriptum est, φασὶ δὲ τὸ λεκτικὸν εἶναι τὸ κατὰ φαντασίαν λογικῶν ὑποκείμενον. Fateor alioqui λεκτικῶς non λεκτῶν; in isdem legi, ubi amphibolia dicitur esse λέξις διὸ ἢ καὶ πάλιν πρὸς ἄλλα τοιαῦτα λεκτικῶς καὶ λεκτῶν, καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ ἴδιον. Nam λεκτικῶς, quod in duobus legitur, pro illo λεκτικῶς, nullo modo placere mihi potest. Item.

Qua transpositione cognoscuntur, ut essent. [Locus.] Transitionem, ut opinor, significat, cum ab una syllaba ad aliam, & ab una dictione ad aliam transsumitur, tunc enim effatur. Locus autem ipse transitionem ex uno ad alium locum intelligitur magis, quam ulla alia re. Aldob.

187 Naturaliter autem iustum quid, bonumque cognoscitur. Quippe est aliquid naturā ipsā iustum, casus sensus omnibus naturā inest; ut parces venerari, Deum colere. Item.

ρι Φαντασίας και αισθησεως και νοησεως δογμα-
 54 τίζονται. * κριτήριον δε τής αληθείας Φασί τυχα-
 γάνειν τήν 188 καταληπτικήν Φαντασίαν, τούτέ-
 στι, τήν από ύπαρχοντος, καθά Φησι Χρυσίπ-
 πος εν τή δωδεκάτῃ τών Φυσικών, και Αντίπα-
 τρος και Απολλοδώρος. ο μὲν γάρ βοηθός κριτή-
 ρια πλείω απολείπει, νούν και αισθησιν, και
 ἀρεξην και επιστήμην. ο δε Χρυσίππος διαφερέ-
 μενος προς αυτόν εν τῷ πρώτῳ Περί λόγου,
 189 κριτήρια Φησιν εἶναι αισθησιν και 190 πρόληψιν.
 ἔστι δ' η πρόληψις, ἔννοια Φυσική τών κα-
 θέλου. ἀλλὰ δε τινες τών ἀρχαιοτέρων Στωϊκῶν
 τὸν ὀρθόν λόγον κριτήριον απολείπευσιν, ὡς ο
 191 Ποσειδώνιος εν τῷ περὶ κριτηρίων Φησι. * τῆς
 δε διαλεκτικῆς θεωρίας συμφάνως δεκτοί τοῖς πλεί-
 στοις από τοῦ περὶ Φωνῆς ἐναρξασθαι τόπου. ἔ-
 στι δε Φωνή, ἀήρ πεπληγμένος, ἡ τὸ ἴδιον αἰ-
 σθητὸν ἀκούσ, ὡς Φησι Διογένης ὁ Βαβυλωνίος εν
 τῇ Περί Φωνῆς τέχνῃ. ζῶου μὲν ἔστι Φωνή, ἀήρ
 ὑπὸ ὀρμῆς πεπληγμένος. 192 ἀνθρώπου δε, ἔστιν
 ἐναρξος και ἀπό διανόιας ἐκπεπομένη, ὡς ὁ
 Διογένης Φησιν. ἥτις ἀπό δεκατεσσάρων ἐτών
 τελειούται. 193 και σῶμα δ' ἔστιν ἡ Φωνή, κα-
 τὰ τοὺς Στωϊκοὺς, ὡς Φησιν Ἀρχέδημάς τε εν τῇ
 Περί Φωνῆς, και Διογένης, και Αντίπατρος,
 και Χρυσίππος εν τῇ δευτέρῃ τών Φυσικῶν.

188 *Υψιστον comprehendentis.* Sic enim ego verto
 κυριαρχτικὸν φαντασίαν. quae eujusmodi sit, & jam
 supra dixi, & nunc iterum repeti. *Aldob.*

189 *Κριτήρια φωνῆς εἶναι αἰσθησιν και πρόληψιν.*
 Suidas, Ο δε Χρυσίππος εν τῷ 18. τῶν Φυσικῶν λόγων,
 τρία φωνῆς εἶναι κριτήρια, αἰσθησιν, γνῶσιν και πρό-
 ληψιν. H. Casaub.

190 *Ἐπιαντιπρωσίον.* Cicero libro I. de Nat. deo-
 rum, quam Graeci πρόληψιν appellant, hanc αντιπρω-
 σίονem vertit. *Qua enim,* inquit, *est gens, aut*
quod genus hominum, quod non habeat sine doctrina
αντιπρωσίονem quamdam decem? quam appellat πρι-
 ληψιν Epicurus, id est, antecceptam animo rei quan-
 dam informationem, sine qua nec intelligi quid-
 quam, nec quæri, nec disputari possit. Aristoteles
 αντιπρωσίονem ἀναποδείκτον ἀρχῆς appellat. *Aldob.*

191 *Ποσειδώνιος εν τῷ περὶ κριτηρίων.* Posidonium,
 ut scribitur, Corinthium dicit, Stoicum, Scipionis fa-
 miliarum, ejus qui Carthaginem evertit. de quo A-
 thenæus lib. xiv. Nam alius Posidonium, de quo et

funt quæ illi de phantasia, et sensu, et in-
 telligentiâ tradunt decreta. * Astruunt de
 veritate judicandi instrumentum esse, com-
 prehensibilem phantasiam, eam videlicet
 quæ ab existente proficitur, ut Chry-
 sippus In duodecimo Physicorum tradit,
 et Antipater, et Apollodorus. Nam Boë-
 thius quidem complura judicandi instru-
 menta reliquit, mentem, sensum, apper-
 tionem et scientiam. Sed enim Chrysi-
 ppus ab illo dissentiens In primo de oratio-
 ne, judicandi instrumenta dicit esse sen-
 sum et anticipationem. Est autem anti-
 patio, naturalis intelligentiæ eorum rerum
 quæ univ ersaliter sunt. Alii vero quidam
 ex antiquioribus Stoicis rectam rationem
 judicandi instrumentum esse tradunt, ut
 Posidonius ait In libro de judicandi instru-
 mento. * Porro dialecticæ speculatio, o-
 195 mnium iudicio, videtur initium fumere
 à vocis loco. Est autem vox aer iclus, seu,
 ut ait Diogenes Babylonius in arte quam
 De voce scripsit, sensibile est quod prop-
 ter auditu percipitur. Animalis quidem
 vox, est aer ab impetu percussus. Homi-
 nis verò est articulata vox, et quæ ex men-
 te proficitur, ut ait Diogenes; quæ à
 quartodecimo ætatis anno consummatur.
 Sed et corpus est vox secundum Stoicos,
 ut ait Archædemus in libro De voce, et
 Diogenes, et Antipater, et Chrysi ppus In

apud Cicconem, junior fuit, & Cicconis æqualis.
 Idem.

192 *Hominis vero articulata, atque à mente pro-*
fecta. In qua definitione Stoici à Platone non dissen-
 tionem, qui, auctore Plutarcho IV. libro de Placitis
 philosoph. cap. 19. vocem hominis esse ait, πνί-
 μα δια σπέρματος από διανόιας ἡρμῆται. vel, πληγῆ
 ὑπὸ αἵματος δι' ὕδατος, και ἐπιπύφου. και αἰματος μίχρη
 ψυχῆς ἐπιπύφου. Caterum Zeno princeps Stoico-
 rum vocem sic definiebat. πνίμα ὁμοίον από τοῦ
 ἡγεμονικῆς μίχρη φάνωγος, και γλῶσσης, και τῶν ἐ-
 κίων ὀργάνων. Plutarchus eodem libro cap. 21. Idem.

193 *Est autem vox apud Stoicos corpus, quod enim*
agit, et omne corpus est. Quod idem totidem fere
 verbis Plutarchus confirmat, libro eodem supra ci-
 tato cap. 20. Eius verba non fuerunt prætermit-
 tendæ, quæ sunt hæc. οἱ δὲ Στωϊκοὶ σῶμα τῆς φωνῆς, πᾶν
 γάρ τὸ ὄρμητον, ἢ και πνεῦμα, σῶμα. ἢ δε φωνῆς ποιῆ
 και ὄρεξ. ἀκούσιον γάρ αὐτῶν και κινηθῆναι προσηκ-
 οῦσιν τῇ ἀκούῃ, &c. Idem.

56 secundo Naturalium. * Omne enim quod
 facit aliquid, corpus est; facit autem vox
 quæ à loquentibus ad auditores pertendit.
 Dicitio autem secundum Stoicos, ut Dio-
 genes ait, vox litera est, ut, dies, est:
 Oratio autem est vox significativa, quæ ex
 mente proficitur; ut, dies est. Lin-
 gua est dicitio expressa, juxta gentium va-
 rietatem, et Græcæ. aut, dicitio aliqua-
 lis, hoc est, certa, ex gentis usu; ut,
 Attico more dicitur ἑλλάττα. Ionico verò,
 ἡμίρα. Dictionis verò elementa vigintiqua-
 torum literarum sunt. Dicitur autem litera tri-
 pliciter; elementum, figura elementi, et
 57 nomen, ut, alpha. * Porro septem sunt
 vocalia elementa. α, β, γ, δ, ε, ζ, η. Mu-
 ta, fex; β, γ, δ, κ, π, τ. Differt au-
 tem vox à dictione: nam vox quidem, et
 sonus est; dicitio autem, articulata sola.
 Porro dicitio ab oratione differt, quod o-
 ratio semper significativa est; dicitio au-
 tem, etiam nihil significans, ut Blitri;
 non sic autem oratio. Differt item dice-
 re ac pronunciare. Nam proferuntur vo-
 ces, dicuntur autem res, quæ quidem di-
 ci possunt. Orationis verò quinque sunt
 partes, ut ait cum Diogenes in libro De
 voce; tum Chrysi ppus; nomen, appel-

* πᾶν γὰρ τὸ ποιῶν, σῶμα ἔστι. ποιῆ δε ἡ 56
 Φωνή προσπίπτα τοῖς ἀκούουσιν από τῶν Φωνούν-
 των. 194 λέξις δε ἔστι, κατὰ τοὺς Στωϊκοὺς,
 (ὡς Φησιν ὁ Διογένης) Φωνή ἐγγράμματος.
 οἶον, ἡμέρα. ἔστι. λόγος δε ἔστι Φωνή σημα-
 ντική, ἀπό διανόιας ἐκπεπομένη. διαλεκτος δε
 ἔστι λέξις κεχαραγμένη ἐθνικῶς τε και ἑλληνι-
 κῶς. ἡ λέξις ποταπή, ταυτέστι, ποιὰ, κατὰ
 διάλεκτον οἶον, κατὰ μὲν τὴν Ἀττιδα, βάλατ-
 τα κατὰ δε τὴν Ἰαδα, 195 ἡμέρα. τῆς δε λέξεως
 στοιχεῖα ἔστι τὰ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα.
 197 τριχῶς δε λέγεται τὸ γράμμα. τὸ, τε στοι-
 χεῖον, ὁ, τε χαρακτήρ τοῦ στοιχείου, και τὸ ὄ-
 νομα, οἶον, ἀλφα. * Φωνήντα δε ἔστι τῶν 17
 στοιχειῶν ἑπτὰ, α, β, γ, δ, ε, ζ, η. ἀφωνα
 δε, ἔξ, θ, ι, κ, λ, μ, ν, ξ, ο, π, ρ, σ, τ. διαφέρει δε Φωνή
 και λέξις, ὅτι Φωνή μὲν και ὁ ἥχος ἔστι. 198 λέ-
 ξις δε, τὸ ἐναρξον μόνον. λέξις δε λόγου διαφέ-
 ρει, ὅτι λόγος ἀεί σημαντικός ἔστι. λέξις δε,
 και ἀσημαντος, 199 ὡς ἡ Βλιτρί. λόγος δε, εὐ-
 δαμῶς, διαφέρει δε και τὸ λέγειν τοῦ προφέρε-
 σθαι. προφέρονται μὲν γὰρ αἱ Φωναί, λέγεται
 δε τὰ πράγματα, ἀ δὴ και λεκτὰ τυχαίνει.
 τοῦ δε λόγου ἔστι μέρη πέντε, ὡς Φησι Διογέ-
 νης τε εν τῷ Περί Φωνῆς, και Χρυσίππος ἔνομα,

194 *Πᾶν γὰρ τὸ ποιῶν σῶμα ἔστι.* Hac questio-
 ne nihil tritus in scholis Philosopherum. Sed & Eu-
 stathius paucis verbis multa complexus est, quæ non
 possum quin hic adscribam. Σημειῶσαι δε ὅτι τὸ
 φωνῆ δ' ἀρξος ἐστὶ, ἔδωκεν ἀφορμὴν τοῖς Στωϊκοῖς,
 τοῦ σῶμα λέγειν τῷ φωνῆ. σῶμα τὸ γὰρ εἶναι δεκτοί
 τὲ φρονήσθαι. εἰ γὰρ και ἡ Πλάτων οἰ σῶμα λέγει
 αὐτὸ εἶναι, ὡς ἡ τῷ γίνεσθαι τὸ ὑπαρξῶν ἔχουσαι,
 μετα δε τοῦτο μὴ φρονήσθαι. ἀλλ' οἱ τῶ στωϊκῶ
 σῶμα λέγειν τῷ φωνῆ, διὰ τὸ ὁμοίον αὐτῶς και πα-
 ρετικῶ. ὅψ μιν γὰρ, φωνῆ, ἀκουσίον, πᾶσιν δε
 ἀμείβη, και ἐπιπύφου. Ἐτι δε, φωνῆ, σῶμα ἔστι
 ἡ φωνῆ, και ἔστι πνεῦμα ὑπὸ αἰσθησιν. τὸ ἀκούον δι-
 λαδῶ. Ἐτι δε και διὰ τὸ ἀντιπρωσίον. ἀντιπρωσί γάρ
 προσηκόντων τῶν ἀκούσιν. Hac Eustathius ad Theod. S.
 H. Casaub.

195 *Λέξις δε ἔστι κατὰ τοὺς Στωϊκοὺς.* Locum hunc
 sic puto legendum. λέξις δε ἔστι κατὰ τοὺς Στωϊκοὺς
 (ὡς φησι Διογένης) Φωνή ἐγγράμματος. οἶον ἡμίρα.
 λόγος δε ἔστι φωνῆ σημαντικός, ἀπό διανόιας ἐκπεπο-
 μένη, οἶον ἡμέρα ἔστι. Idem.

196 *Ἡμίρα.* Post ἡμίρα scriptum est in quibusdam,
 κατὰ δὲ τὸν λατινὸν μῆτρον. Quæ verba itulit addita

fuerunt ab aliquo qui putavit ἡμίρα Ionibus idem
 esse quod Atticis βάλαττα. quum dialectus in eo esse
 tradatur quod Iones pro ἡμίρα dicunt ἡμίρα. At-
 ticis βάλαττα pro βάλασσα. H. Steph.

197 *Τριχῶς δε λέγεται τὸ γράμμα, ὅτι χαρακ-
 τῆρ τοῦ στοιχείου, και τὸ ὄνομα.* Legebam διχῶς: sed
 admonuit me doctissimus Petrus Galeus, legendum
 potius esse, ὁ, τε χαρακτήρ τοῦ στοιχείου, τὸ, τε
 στοιχεῖον, και τὸ ὄνομα. cui assentior. H. Casaub.

198 *Λέξις δε, τὸ ἐναρξον.* Ita editiones H. Step-
 hani. In editione Romana quaedam defuerunt, ubi sic le-
 gitur; λέξις μιν γὰρ ἀρξος γίνεσθαι, ὡς ἡ Βλιτρί.
 λόγος δε ἀρξος. Et ita verisus Aldobrandini: nam
 dicitio quidem potest esse quædam, quæ nihil significet
 ut Blitri: oratio autem perquam. Nec Ambrosii
 codex hic fuit integrior: sit enim dicitio nihil signifi-
 cans, ut Blitri; non sic autem oratio.

199 *Ὡς ἡ Βλιτρί.* Scribitur βάλαττα & Βλίττι. Non
 ignoro quid sentiant viri doctissimi de origine et vo-
 cis nostre Gallorum *Belitæ*: mihi tamen non dis-
 pliceret deduci eam ab hac voce, ut significaretur
 homo nullius rei: nam ἀλότοι vel ἀλότοι nihil est.
 H. Casaub.

400 προσηγορία, ῥήμα, σύνδεσμος, ἄρθρον. (ὁ δὲ Ἀντίπατρος καὶ τὴν μεσότητά τῆσιν ἐν τοῖς 58 Περὶ λέξεων καὶ τῶν λεγομένων.) * ἔστι δὲ προσηγορία μὲν, κατὰ τὸν Διογένην, μέρος λόγου σημαίνον κινήν ποιότητα· οἶον, ἄνθρωπος, ἵππος. ὄνομα δὲ ἔστι μέρος λόγου δηλοῦν ἰδίαν ποιότητα· οἶον, Διογένης, Σωκράτης. 202 ῥήμα δὲ ἔστι μέρος λόγου σημαίνον ἀσύνθετον κατηγορήματα, ὡς ὁ Διογένης, ἢ, ὡς τινες, στοιχείον λόγου ἀπαιτων, σημαίνον τὶ συντακτῶν περὶ τίνος ἢ τινῶν, οἶον Γράφω, Λέγω. σύνδεσμος δὲ ἔστι μέρος λόγου ἀπαιτων, συνδούν τὰ μέρη τοῦ λόγου. ἄρθρον δὲ ἔστι στοιχείον λόγου πτωτικῶν, διαρῶν τὰ γένη τῶν ὀνομάτων, καὶ τοὺς ἀριθμοὺς, οἶον, ὁ, ἦ, τὸ, εἰ, αἰ, τὰ. * 203 ἀρεταὶ δὲ λόγου εἰσὶ πέντε, Ἑλληνισμός, σαφήνεια, συντομία, πρέπον, κατασκευή. 204 Ἑλληνισμός μὲν οὖν ἔστι φράσις ἀδιαπτωτος, ἐν τῇ τεχνικῇ καὶ μὴ εἰκαῖα συνθήκῃ. 205 σαφήνεια δὲ ἔστι λέξις γνησίως παριστώσα τὸ νοούμενον. συντομία δὲ ἔστι λέξις αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα περιέχουσα πρὸς δῆλωσιν τοῦ πράγματος. 206 πρέπον δὲ ἔστι

200 appellatio.] Qua voce usus est etiam Priscianus libro secundo, cum orationis ipse quoque partes enumeraret, & quidem eas quinque esse ex Stoicorum sententia diceret. Ejus verba volui huc afferre: secundum Stoicos vero, inquit, quinque sunt ejus partes, nomen, appellatio, verbum, pronomen sive articulus, conjunctio. Idem. 201 λέξ.] Γρ. λέξις. H. Steph. 202 Verbum autem pars est orationis, rem, qua de quodam aut quibusdam dicitur, minime compositam significans.] Que definitio, quemadmodum & alia supra posite, Dialecticorum est, non Grammaticorum; ob causam causam a definitione Prisciani diversa est, cum tamen alia duo, nominis scilicet & appellatio, si cum Prisciani definitionibus eorumdem rerum conferantur, haud omnino dissimiles videri possunt: propterea quod nomen & appellationem tam Dialecticis, quam Grammaticis eadem ferè ratiō definit, aut parum differente. Verbum autem Dialecticis definitis sic definit, ut in definitione spectet κατηγορημα, cuius significandi verbum apud Dialecticos proprie vim habet. Grammaticis autem non κατηγορημα spectat in definitione verbi, sed aut actionem, aut accipiendi, sive patiendi partes considerat: quarum rerum significandarum gratia verbum a grammaticis consideratur. Aldob. 203 Orationis virtutes quinque sunt.] Hæc ipsa

latio, verbum, conjunctio, articulus. (Antipater medium adject in libris De dictionibus, et de his que dicantur.) * Est autem appellatio, secundum Diogenem, pars orationis significans communem qualitatē; ut, homo, equus. Nomen verò, est pars orationis significans propriam qualitatē; ut, Diogenes, Socrates. Verbum est pars orationis significans incompositum prædicatum, ut Diogenes; vel, sicut quidam volunt, elementum orationis sine casu, significans aliquid constructam, de aliquo, vel aliquibus; ut, scribo, dico. Conjunctio autem pars orationis est sine casu; connectens orationis partes. Porro articulus elementum est orationis casuale, distinguens nominum genera, et numeros; ut, ὁ, ἦ, τὸ, εἰ, αἰ, τὰ. * Virtutes orationis quinque sunt: Græcismus, evidentia, brevitās, decorum, elaboratio. Est igitur Græcismus emendata secundum artem locutio, non vulgari consuetudine. Evidentia est dictio, qua id quod intelligimus apertè loquimur. Brevitas est dictio, ipsa tantum quæ sunt necessaria continens, ad significationem rei. Decorum

jam non tam Dialecticorum, quam Rhetorum propria sunt: ut non videam, cur huc allata sint. Quorum tamen quatuor posuit Cicero libro III. de Oratore ita scribens: Quintam igitur dicendam est modis melior, quam ut Latine, ut plane, ut ornate, ut ad id, quodcumque agatur, aptè congruenterque dicamur. Omnia ut videt, que Lælius complexus est, excepta brevitate, quæ perspicacitate quodammodo videtur contineri. Quintilianus tres tantum posuit. libro I. cap. 9. Idem. 204 Græcismus est, qui dicitur uterque ab omnibus virtutibus, sive a seorsim, ac minime vulgaris.] Virtus autem dictionis duo potissimum esse videntur. Primum, si his loquamur verbis, quæ omnes reprehendunt. Alterum, si & casibus, & numero, temporibus, & genere non convenienter efferamus, in quo inest solacismus, quod etiam Cicero confirmat. libro III. de Oratore, loco supra citato. Idem. 205 Perspicacitas autem dictio est, a cuius sententia lucide exponitur.] Id quo ratione consequi possimus, declarat Cicero libro III. de Oratore, 119. Idem. 206 Decorum dictio est vel accommodata.] Cicero III. de Oratore appellat apte dicere, quartamque elocutionis virtutem esse docet. De qua brevit admodum tum eo libro, tum in Oratore dixit. Quintilianus fuffus eundem locum tractavit libro II. cap. 1. Idem.

dictio

dictio est, cuique rei propriè accommodata. Elaboratio dictio est, quæ rusticitas dicendo devitatur. Porro ex vitis Barbarismus dictio est, præter consuetudinem feliciam Græcorum. Solacismus autem est oratio incongruè constructa. * Poëma item est (ut ait Posidonius in ea Introductione quam De dictione scriptis) dictio certâ mensurâ constans; aut, numerosa cum elaboratione, prose orationis speciem excedens; ut, maxima tellus, et, Jovis æther. Poësis autem significativum est poëma, divinarum humanarumque rerum imitationem complectens. Definitio est (ut ait Antipater in primo De definitionibus) oratio, quæ per resolutionem perfectè enuntiatur: sive (ut Chrypsippus ait in libro De definitionibus) redditio. Descriptio autem est oratio, figuratè ad res inducens; sive definitio, definitionis vim sim-

λέξις, οἰκία τῶ πράγματι. 207 κατασκευή δὲ ἔστι λέξις, ἐπιπεφυγνία τῶν ἰδιαιτισμῶν. ὁ δὲ 208 Βαρβαρισμός ἐκ τῶν κακῶν λέξις ἔστι παρὰ τὸ ἔθος τῶν εὐδαιμονούντων Ἑλλήνων. Solacισμός δὲ ἔστι λόγος ἀκαταλλῆως συντεταγμένος. * 209 ποίημα δὲ ἔστιν (ὡς ὁ Ποσειδώνιος Φησὶν ἐν τῇ Περι λέξεως εἰσαγωγῇ) λέξις ἑμμετρος ἢ 211 ἔυρυθμος 212 μετασκευῆς, τὸ λογοειδὲς ἐκβεβηκυῖα. τὸ εὐρυθμον δὲ εἶναι τὸ Γαῖα μεγίστη, καὶ Διὸς αἰθήρ. ποιήσις δὲ ἔστι σημαντικὸν ποῆμα, μίμησιν περιεχὸν θεῶν καὶ ἀνθρωπείων. ὄρος δὲ ἔστιν (ὡς Φησὶν Ἀντίπατρος ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ ὄρων) λόγος 213 κατὰ ἀνάλυσιν ἀπαρτιζόντως ἐκφερόμενος, ἢ (ὡς ὁ Χρύσιππος ἐν τῷ Περὶ ὄρων) καὶ ἢ 214 ἀπόδοσις. ὑπογραφή δὲ ἔστι λόγος 215 τυπωδῶς εἰσαγωγὴ εἰς τὰ πράγματα, ἢ ὄρος ἀπλούστερον τὴν τοῦ ὄρου δύναμιν προσενηγμένος.

207 Ornatius est dictio à populari sermone remota.] Popularem sermonem, qui propriis maxime verbis constat, significat. Itaque & Cicero, & omnes theoretæ præcipiunt, verba transita præcipue ornatim venire. de quo vide Quintilianum lib. viii. cap. 3. & Cicero III. de Orat. Aldob. 208 Barbarismus est dictio præter usum beatorum Græcorum.] Beatorum dixit pro urbanorum: ut & rusticorum hominum asperitatem, & peregrinorum in loquendo insolentiam fugendam esse indicat. Quod idem Cicero docuit libro III. de Oratore, cum de virtute Latine loquendi diceret. Priscianus libro I. de Constructione; inconcinnitate literarum, vel syllabarum, vel eis accidentium, in singulis dictionibus, barbarismum fieri tradit. Quintilianus libro I. cap. 9. plura quæ esse genera docet: sed præcipua tria. Idem. 209 Solacismus est oratio haud consequenter constructa.] Id autem, quemadmodum & in barbarismo accidit, fit, ut plenissime dicam, quatuor modis; hoc est, adjectione, detraktionē, transmutatione, immutatione. Quæ omnia declarantur à Quintiliano lib. I. cap. 9. idem Priscianus libro I. & Theod. Gaza lib. iv. de Constructione. Idem. 210 Poëma est dictio metrorum numerorumque compositione sic formata, ut sermone speciem effugiat.] Arphthonius Sophistes in Progymn. quid inter poëma poësimque intercellit exponens, ποιησις μὴ γὰρ, inquit, πάντα ἢ ῥυθμὸς ποῆμα δὲ ἢ τῶν ἑλλήνων ὄρων κατασκευῆ. Differunt ergo inter se, ut pars à toto, & totum à parte. Ex hac tamen differentia, non quæ sit univoculogicæ vis explicatur, sed quæ magnitudo. Plato in Convivio, & Aristoteles in libro de Poëtica, ab definitione hæc Stoicorum non videntur dissentire, quorum uterque poëma & poësim parti-

culam quandam esse ait, quæ in carmine musica voce versetur, quæque κατ' ἑξῆς generis nomine vocetur. Idem. 211 ἔυρυθμος.] Γρ. ἑρυθμος: itidemque ἑρυθμος, paulo post. H. Steph. 212 Μετασκευῆ.] Haud dubie scribendum, μετὰ κατασκευῆς, cum elaboratione. quod vertendo secutus sum. M. Meibom. 213 Quæ retexenda complexione, omnibus partibus explorata effertur.] Græcè. κατὰ ἀνάλυσιν ἀπαρτιζόντως ἐκφερόμενος. Quod Lælius dixit κατὰ ἀνάλυσιν, id ego retexenda complexione verti. in quo sequor doctissimum vicum Gul. Budeum; in Commentariis lingue Græcæ, quo nos lectorem rejicimus. Quod autem ἀπαρτιζόντως dixit, hoc uno verbo explicari non poterat. Itaque usus sum periphrasi, quæ usus est Cicero, cum hujus simile quiddam exprimeret vellet libro III. de Fin. quod autem, inquit, in quo sapienter dicimus, id aptissime rectè dicitur: quicquid enim à sapienter proficitur, id continens debet exploratum esse omnibus suis partibus. Aldob. 214 Est redditio.] Sicentim ἀπόδοσις appellat Quintilianus libro viii. cap. 3. ἀπόδοσις autem hoc loco significat responsum. Ut si quis interrogetur, quid est anima, interroganti respondens afferet animæ definitionem. ea igitur redditio appellatur. Quod etiam docuit Porphyrius in libro de V. vocibus. Idem. 215 Poëma quoddam Minerva.] Ita enim hoc loco interpretor Græcum adverbium τυπωδῶς, in qua significatione Aristoteles sæpe idem adverbium usurpavit. ut primo Ethic. cap. 2. ἢ δ' οὕτω, πυκνῶς τυπῶν γι ποικιλθεῖσιν αὐτῷ τι ποτ' ἔσται, quæ verba exponens Eultrathius, δει, inquit, ποιησασθαι ἀπαιτιῶν, εἰπερ ἦνται δύνασιν, ὡς πρὸς τοὺς μετέωρον πρὶ αὐτῶν εἰδῶν ἔχοντες, εὐλαχρηῶς τινα, καὶ οἷο τιμῶν.

Ecc

DIODORUS LARTEII.